Dinimi Seviyorum

1

1. BÖLÜM *Allah'ımı Seviyorum*

Sayfa 8
(Keloğlan ve Eşeği)

2. BÖLÜM *Meleklere İnanıyorum*

Sayfa 19
(Yalnız Değiliz)

3. BÖLÜM *Kitaplara İnanıyorum*

Sayfa 48
(Yine mi Anneni Üzdün?)

4. BÖLÜM *Peygamberlere İnanıyorum*

Sayfa 60
(Sevgili Peygamberim)

5. BÖLÜM *Ahirete İnanıyorum*

Sayfa 76
(Onlar Bunu Biliyorlar mı?)

6. BÖLÜM *Kadere İnanıyorum*

Sayfa 98
(Peşin Hüküm)

ÇOBAN YILDIZI MI, ALLAH'A KUL OLMAK MI?

Güzel bir yaz akşamıydı. Gökyüzü yıldızlarla pırıl pırıldı. Ay, sanki gülen bir yüzle bizlere göz kırpıyordu. Bugün aile sohbetimiz vardı ve sohbeti balkonda, yıldızların altında yapacaktık. İçim kıpır kıpırdı. Babam, benden iki yaş küçük kız kardeşim ve ben, balkondaki masada yerimizi aldık. Biraz sonra pastaları ve çayları getiren annem de masaya oturdu. Ben büyülenmiş gibi hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Aman Allah'ım, ne kadar da çok yıldız vardı! İçlerinden bir tanesi hepsinden daha büyük ve parlak görünüyordu. Birden "Muhteşem!" diye haykırdım. Annem, babam ve kardeşim şaşkınlıkla ve soran gözlerle bana bakıyorlardı.

Babam:

– Hayırdır Selim, ne oldu, diye sordu.

– Gökyüzünü seyrediyordum da, dedim.

Babam:

– Evet oğlum, gerçekten muhteşem bir tablo. Allah, yeryüzünü ayrı, gökyüzünü ayrı güzellikte yaratmış.

Kardeşim araya girdi:

– Baba, aile sohbetine ne zaman başlayacağız?

Babam:

– Başladık ya kızım, diye cevap verdi.

Benim gözüm en parlak yıldıza takılmıştı. Hayran hayran bu yıldıza bakıyordum. Babama parmağımla bu yıldızı göstererek sordum:

– Baba şu parlak yıldız var ya, onun bir adı var mı?

– Evet, o Çoban Yıldızı. Eskiden, çobanlar ve diğer insanlar, geceleri bu yıldıza bakarak yönlerini tayin ederlermiş.

Annem ilk defa söze karıştı:

– Zorda kalınca bazı insanlar, belki hâlâ Çoban Yıldızı'na bakarak yollarını buluyorlardır.

– Ben de gökyüzünde böyle parlak bir yıldız olmak isterdim, dedim.

Bu sefer kardeşim sordu:

– Niye?

– Çünkü Çoban Yıldızı'nı dünyadaki bütün insanlar görüyor ve herkes ona hayran hayran bakıyor. Ben de gökyüzünde bir yıldız olmak, herkesi kendime hayran bıraktırmak isterdim.

Kardeşim de heyecanla bağırdı:

– Ben de yıldız olmak isterim, ben de!

Babam önce bizim bu sözlerimize tebessümle karşılık verdi. Sonra sandalyesinin üzerinde şöyle biraz doğruldu ve ciddî bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Bakın çocuklar, sizin arzunuzu anlıyorum. Ama size bütün yıldızlardan, aydan, güneşten daha büyük ve daha değerli bir şey söyleyeyim mi?

Kardeşim ve ben merakla:

– Evet baba, söyle, dedik.

– Babam kendinden emin, sakin bir sesle:

– Allah'a kul olmak, dedi.

İkimiz de şaşırdık. Bu hiç beklemediğimiz bir cevaptı.

– Evet çocuklar; bu gördüğünüz bütün yıldızları, ayı, güneşi yaratan Alah'tır. Yüce Rabbimiz gökyüzündeki, yeryüzündeki, denizlerin altındaki bütün güzellikleri size, yani insanlara hizmet etsin diye yarattı. Eğer siz Allah'a iyi bir kul olursanız, gökyüzünde pırıl pırıl parlayan o Çoban Yıldızı ve diğer bütün yıldızlar, ay, güneş; yeryüzündeki bitkiler, hayvanlar, o muhteşem dağlar, ovalar hep sizin emrinizde birer hizmetçi olur.

Çoban yıldızı, gökyüzünde hâlâ aynı parlaklığıyla duruyordu. Ama benim az önceki hayalim değişmişti. Şimdi Allah'a iyi bir kul olmanın hayalini kurmaya başlamıştım. Büyük ihtimalle kardeşim de benim gibi düşünüyordu. Aklımdan geçeni hemen babama sordum:

– Peki baba Allah'a iyi bir kul olmak nasıl olur?

–Her şeyden önce Allah'ı tanımamız, O'nun emir ve yasaklarını bilmemiz gerekir. Yerleri, gökleri ve ikisi arasındaki her şeyi yaratan, bütün yarattıkları arasında bize özel bir önem veren, bizi kendine "kul olmakla" şereflendiren Rabbimiz bizden ne istiyor? Bunu öğrenmeliyiz.

Sevgili Çocuklar,

Selim'in babasının dediği gibi bir insanın dünyada sahip olabileceği en büyük nimet Allah'a inanmak ve O'na iyi bir kul olabilmektir. Bunun yolunu da güzel dinimiz İslâmiyet, bize açıkça göstermiştir. Eğer İslâm dinini iyice öğrenir ve bu dini bize sözleriyle ve davranışlarıyla en mükemmel şekilde anlatan Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'ı yakından tanırsak, Allah'a iyi bir kul olmanın yolunu da bulmuş oluruz.

İşte elinizdeki Dinimi Seviyorum Seti'ni, sizin Allah'a kul olma yolunda gerekli olan bilgileri öğrenmenize yardımcı olmak için hazırladık. Eğer bu seti baştan sona dikkatle okursanız, bu yolda ilk adımları atmış olursunuz.

Yüce Rabbimiz hepimizi kendisine lâyık kul, Biricik Önderimiz Sevgili Peygamberimize yaraşır ümmet eylesin.

MUŞTU YAYINLARI

1.
Bölüm

Allah'ımı Seviyorum

TATİL BAŞLIYOR

"Haydi Semra!" diye seslendi annem, "Yola çıkmak üzereyiz..."

Tıka basa doldurduğum okul çantamı alıp dışarı çıktım.

Babam bavulları arabaya yerleştirirken elimdeki çantaya bakıp "O da ne Semra?" dedi. "Biz tatile giderken sen okula mı gidiyorsun yoksa?"

"Yazın okuyacağım kitap ve dergileri aldım babacığım." dedim. Çok sevindi babam.

Yola çıktık. Tatili dedemin çiftliğinde geçireceğiz. Orada göz alabildiğine uzanan meyve bahçeleri, bağlar, bostanlar ve hayvanlar var. Hepsinden daha önemlisi, arkadaşlarım Büşra ve Kübra da oradalar. Onları çok özledim.

Akşam üzeri çiftliğe ulaştık. Anneannem ve dedemle hasret giderdik. Karnemi gösterdim. Alnımdan öptü dedem. Anneannem saçlarımı okşadı. Her yaz olduğu gibi bu yaz da ellerime

kına yaktı. Sonra da "Kınalı kuzum," dedi bana. "Bütün sene ders çalıştın, okudun. Tatili hak ettin şimdi."

Dedem, "Çalışanı Allah da sever, kul da." dedi. Bir kuzu hediye ettiler bana. Kuzunun bembeyaz kıvır kıvır tüyleri vardı. Adını "Kıvırcık" koydum. Çok mutluydum. Ne de olsa günün yıldızı bendim.

Ertesi sabah horozun ötüşü ile uyandım. Pencereyi açtım. Güneş, yemyeşil tepelerin ardından yavaş yavaş yükseliyordu. Temiz havayı ciğerlerime çekerek manzarayı izledim.

"Güneş hiç doğmasa ne olurdu?" diye düşündüm. Dünya karanlık ve soğuk olurdu herhâlde. Mevsimler olmaz, bitkiler yaşayamazdı. Tabi biz de.

Dışarı çıktım. Evin arka tarafına koştum. Dedem tahmin ettiğim gibi inekleri sağıyordu. Önce boynuna sarılıp kolay gelsin dedim. Sonra izlemeye başladım.

"İnekler saman yiyerek süt gibi bir içeceği nasıl yapıyor?" diye sordum dedeme.

"Süt makinesi bunlar." dedi. "İnsan, onca aklıyla ottan süt üretemez. Ama Allah dileyince, akılsız bir hayvana böyle harika işler yaptırıyor."

Kahvaltıdan sonra arkadaşlarımla buluştum. Birlikte orman kıyısındaki dereye doğru yürüdük. Yıl boyunca neler yaptığımızı anlattık. Boylarımızı ölçüştük. Onlar beni biraz geçmiş. Ne de olsa doğal gıdalarla besleniyor, temiz hava soluyorlar. Ben de yaz boyu dedemin sağdığı sütlerden içersem, onlara yetişebilirim. Sadece süt mü? Taze yayık ayranı, tereyağı, peynir, yumurta, zeytin, meyve, sebze, bal ve daha neler neler var burada.

Bunları düşünerek dalgın dalgın gezinirken, çimenlerin üzerinde dola-

şan harika bir kuş gördüm. Başında taç gibi duran kırmızı püskülleri, salkım söğüdü andıran mavi, yeşil, upuzun kuyruğu vardı. Büşra ve Kübra da görmüştü onu. Kuşun güzelliği bizi büyülemişti sanki. Onu yakalayıp biraz sevebileceğimizi düşünerek hep birlikte harekete geçtik. Kuş ormana doğru kaçmaya başladı. Peşine düştük... Biz yaklaşıncaya kadar sakince bekliyor, sonra da daldan dala sıçrıyordu.

Bir süre sonra, çiftlikten epey uzaklaştığımızı ve ormanın içlerine doğru ilerlemiş olduğumuzu fark ettik. Kuşu yakalamaktan vazgeçip, dönmeye karar verdik.

Ama ormanda her yer birbirine benziyordu. Acaba geldiğimiz patika hangi taraftaydı? Her birimizin seçimi farklı idi. Saatlerce yürüdük... Sonunda aynı yerde dönüp durduğumuzu anladık.

"Sanırım kaybolduk!" dedim ağlayarak.

"Keşke yanımıza ekmek alsaydık! Geçtiğimiz yollara kırıntı atardık..." diye söylendi Büşra. "Yok canım , olur mu hiç. Kuşlar yerdi ekmeği, biz yine kaybolurduk." diye devam etti kendi kendine.

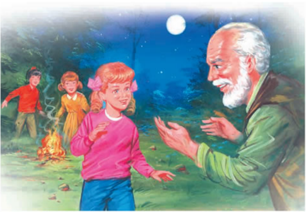
O sırada, ne olduğunu anlamadığımız bir uğultu duyuldu. Korkuyla birbirimize sarıldık.

"Cadılar!" diye bağırdı Kübra. "Bizi tuzağa düşürdüler!"

Büşra itiraz etti: "Cadılar şatoda yaşar. Bu belki de Robin Hood'dur. Bizi kurtarmaya geliyordur. Olamaz mı yani? Ormanda gizli bir yeri olduğunu okumuştum."

"Saçmalamayın," dedim. Öyle şeyler ancak masallarda olur. Hem

bakın, hava kararıyor. Ailelerimiz merak edip aramaya başlamıştır. Sesimizi duyurabilirsek bizi bulurlar belki."

Gücümüz yettiğince bağırdık:

"İmdaaaat!"

"Sesimizi duyan yok mu?"

"Yardım eden yok mu?"

Cevap veren olmadı. Artık sesimiz ümitsiz ve ağlamaklıydı...

Aynı uğultu tekrar duyuldu. Yukarı, ağaç dallarına doğru baktım. Bir baykuştu bu. Biraz rahatladım. Yıldızlar ilişti gözüme. Ayı ve yıldızları hiç bu kadar net olarak görmemiştim daha önce. Sonra, bu muhteşem evreni ve bizi yaratan, bize önem veren birinin varlığını; Allah'ı hatırladım o an. Bize yardım edebilecek olan O'ydu. Her şeye gücü yeten, şu anda ve her zaman bizi görüp gözeten yalnızca Allah vardı.

"Haydi, birlikte dua edelim." dedim.

Bildiğimiz bütün duaları okuduk. Birilerinin gelip bizi bulmasını diledik.

İşte tam bu sırada beklenmedik bir şey oldu. Yerde, çimenlerin arasında ay ışığında parlayan bir nesne ilişti gözüme. Usulca elime aldım. Bir çakmaktı bu ve hâlâ çalışıyordu. Avcılardan biri düşürmüş olmalıydı. Hemen çalı çırpı toplayıp, etrafı temizledikten sonra dikkatlice tutuşturduk. Çıtırdayan ateşle ısındıkça, ümidimiz de artmaya başladı.

Çok geçmeden ellerinde fenerlerle birileri çıkageldi. Ormancılardı bunlar. Yaktığımız ateşi görmüşler. Bizi arayan ailelerimize de haber vermişler. Onlar da geldi. Kurtulduk.

"Ateşi nasıl yaktınız?" diye sordular merakla. "Kibritiniz var mıydı?"

Bulduğum çakmağı gösterdim.

Dedemin gözleri doldu. "Ey güzel Allah'ım" dedi. "Geçenlerde odun keserken düşürmüştüm bunu!"

"Allah her şeyi biliyor, görüyor ve duyuyor. Bizi o kurtardı. O bizi çok seviyor öyle değil mi dedeciğim?" dedim. Dedem, "Tabî ki seviyor evlâdım." dedi.

Eve döndük. Geç vakitlere kadar düşündüm. Allah, her şeyi bizim için yarattı. Yeryüzünü ve gökyüzünü bizim için süslüyor, canlılarla şenlendiriyordu. Ormanda yediğim kırmızı, mor böğürtlenleri, yabanî erikleri, kovaladığımız rengârenk kuşları, kelebekleri, çiçekten çiçeğe bize bal yapmak için bıkıp usanmadan dolaşan arıları asla unutamazdım.

Bu gözlemlerimi anlatınca:

"Şehirde rahatça yaşamak varken niçin burayı tercih ettiğimizi herhâlde anlamışsındır kınalı kuzum." dedi anneannem. "Her mevsim ayrı güzellikler sergiler Rabbim buralarda. O'nun yarattığı bu güzellikleri seyrederken hep şunu düşünürüm: Dünya bu kadar güzel yaratılmışsa, cennet kim bilir nasıldır?"

"Allah bunları yaratırken hiç yorulmuyor mu?" diye sordum babama.

Hiç yorulmaz ve uyumazmış Allah. Eşi benzeri yokmuş. Her şey Allah'ın dilemesiyle olurmuş. Bizim için dünyayı yaratan, cenneti hazırlayan Allah'ı çok seviyorum. Ama ona sevgimi nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Bunu da sordum babama.

"Allah'ı tanıyıp, O'na ibadet edecek." diye cevap verdi.

"Sunduğu nimetler için teşekkür etmeyi de ihmal etmemelisin." diye ekledi annem. Sonra da yıllar önce yazdığı bir şiiri okudu bana:

Kalem oynatmayınca,
Yazılar yazılır mı?
Boyalar bir araya,
Gelip resim olur mu?

Bir yaratan olmazsa,
Uçar mı kelebekler?
Yeryüzünü rengârenk,
Süsler mi şu çiçekler?

İner mi yeryüzüne
Yağmur yüklü bulutlar?
Meyve veren ağaca
Dönüşür mü tohumlar?

Her şey ilân ediyor,
Allah'ın varlığını...
Görevimiz tanımak,
Yüce Yaratıcı'yı.

Merak, korku, sevgi ve mutluluk gibi birçok duyguyu aynı günde yaşamıştım. Yorulduğumu hissettim. Annem ve babam gezi plânı yapmaya başladı. Bu sırada ben, babamın birkaç gün içinde gezdirmeye söz verdiği, yerin metrelerce altındaki ilginç mağarayı düşleyerek tatlı bir uykuya daldım.

O'NU HATIRLAMAK

Filizlenen şu tohumlar,
Çiçekler, kuşlar, meyveler,
Desen desen kelebekler,
Seni hatırlatır Rabbim.

Kapındaki sadık kullar,
Tomurcuk, gonca ve güller,
Ötüşen güzel bülbüller,
Seni hatırlatır Rabbim.

Gökyüzündeki bulutlar,
Seyyareler ve yıldızlar,
Sevginden ağlayan gözler,
Seni hatırlatır Rabbim.

Bahtiyar Semih

EBÛBEKİR SIDDIK

Peygamberimizin vefatından sonra Hazreti Ebûbekir halife seçildi. Ebubekir Efendimiz (Radyallahu anh), geçimini sağlamak için koyun sürüsü besliyordu. Yerine göre koyunlarını kendi sağıyor, bazen de pazarda alışveriş yapmak zorunda kalıyordu. Seçildiğinin ertesi sabahı kollarında elbiselerle pazarın yolunu tuttu. Yolda giderken Hazreti Ömer ile karşılaştı. Allah ondan razı olsun Hazreti Ömer, selâmlaşmadan sonra sordu:

– Nereye gidiyorsun ey müminlerin halifesi?

Hazreti Ebûbekir (Allah ondan razı olsun):

– Çarşıya gidiyorum, dedi.

– Ey Ebûbekir, yüklendiğin görev pazara gitmene engeldir. Devlet işleriyle birlikte bunları nasıl yürüteceksin, deyince; Ebubekir Efendimiz :

– Sübhanallah! Vazifem var diye çocuklarımı beslemeyeyim mi?

– Sana devletin hazinesinden usule uygun bir biçimde maaş bağlayacağız.

– Allah Ömer'e iyilikler versin. Halife oldum diye bu maldan nasıl yiyebilirim? Sanmam ki bu bana helâl olsun!

Hazreti Ebûbekir (Allah ondan razı olsun), Peygamber Efendimiz döneminde böyle bir şey olmadığını öne sürerek maaş almak istemedi. Başta Hazreti Ömer olmak üzere bazı sahabiler "devlet işlerinin alışveriş yüzünden aksayabileceğini" anlatarak, onu ikna ettiler. İki yıldan fazla halifelik yapan Ebûbekir Efendimiz, ticarette kullandığı kendi sermayesini de devletin hazinesine kattı. Arkadaşlarının ısrarı üzerine devlet işlerinin aksamaması için maaş almaya razı oldu.

Ebûbekir Sıddık vefat edince, O'nun vasiyetiyle, emanet olarak bıraktığı testi kırılıp açıldı. İçinden dirhemlerle birlikte bir yazı çıktı. Ebubekir'in yazdığı bu metinde, Hazreti Ömer'i duygulandırıp, uzun süre ağlatan şu sözler yazılıydı:

– Bana uygun gördüğünüz maaşın hepsini harcamadım, bunlar fazla geldi. Kul hakkıyla Allah'ın huzuruna çıkmaktan korktum. Testideki paralar hazineye geri verilsin.

Hazreti Ömer (Radyallahu anh), Ebûbekir Sıddık Efendimiz gibi olmanın çok zor olduğunu söylüyordu. Fakat kendisi de doğrulukta, adalette, Allah'a ve kul hakkına saygıda Hazreti Ebubekir gibi hassas bir hayat yaşadı. Allah o güzel insanlardan razı olsun ve bizlere de onlar gibi tertemiz bir hayat yaşamak nasip etsin.

KELOĞLAN VE EŞEĞİ

Bir yaz gününde Keloğlan ve eşeği yolculuğa çıkmışlar. Padişahın bulunduğu şehre doğru ilerliyorlarmış. Gidilecek yol oldukça uzun ve engebeliymiş. Bu meşakkatli yolculuğu biraz olsun rahatlatmak için, bizim Keloğlan, türlü eğlenceler bulmaya çalışmış kendince. Kâh eşeğine türküler söylemiş, kâh bilmeceler sormuş, kâh hikâyeler anlatmış. Masal bu ya, eşek de yer yer onun bu sohbetine katılmaktaymış. Fakat yol bir türlü bitmek bilmiyormuş. Bir çeşmenin başına vardıklarında, bir tas vişne hoşafıyla karşılaşmışlar. Hoşafı görünce, Keloğlan'ın aklına yeni bir şey gelmiş. Birkaç ay önce konakladığı bir handa, inancı zayıf bir yabancıdan dinlediklerini hatırlamış. Onları aktarıp, eşeğinin düşüncelerini de almak istemiş. Hemen başlamış anlatmaya:

– Hey beni dinliyor musun Kocakulak?

– Evet Keloğlan!

– Bak sana ne anlatacağım. Hiç merak ettin mi sen?

– Neyi?

– Şu tastaki hoşafın nasıl meydana geldiğini.

– Ama ben bir eşeğim, ne anlarım hoşaftan!

– Sana tadını sormuyorum, nasıl meydana geldiğini biliyor musun, diyorum.

– Bilmiyorum, anlat bakalım.

– Bak şimdi, iyi dinle beni. Aslında her şey bir rüzgârın esmesiyle başlıyor, tamam mı?

– Allah Allah! Ne ilgisi var rüzgârla hoşafın?

– Evet, bir rüzgâr esiyor ve vişneleri ağacından koparıyor. Kopan vişneler tam o sırada kaynamakta olan kazanın içine düşüyor. Aynı anda yoldan şeker çuvalı yüklenmiş bir deve geçiyor. Çuvallardan tam hoşafın tadını verecek ayarda şeker uçuyor, hop diye kazanın içine düşüveriyor. Kaynayan su, sonunda hoşaf olup çıkıyor işte.

– Bu işte bir gariplik var ya. Ben hoşaftan anlamam, ama bu hoşafın meydana gelmesi biraz acayip değil mi? Hem o kazanı kim koydu oraya?

– Kim koydu olur mu? O eskiden beri duruyor orada işte! Yani kazanı zaten var kabul edeceksin canım!

– Yok yaa!

– Tabi tabi! Hoşaf böyle meydana gelmiş. Ben de duyduklarımı söylüyorum sana zaten.

Eşek, bu konuşmalardan sonra yüzünü iyice asmış. Belli ki bu yalandan hiç hoşlanmamış. Keloğlan'a şu cevabı vermiş:

– Bak Keloğlan, ben çoğu şeye kanarım, ama böyle bir saçmalığa kesinlikle inanamam. Hatta eşekliğimin karesiyle çarpıp katlasalar bile, böyle tesadüflerle düzenli işlerin oluştuğuna inandıramazlar beni.

– Tabi ki ben de inanmadım buna. Fakat bu durumu, senin nasıl değerlendireceğini çok merak etmiştim. Sen yine onlardan akıllıymışsın be Kocakulak.

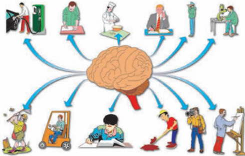
Bu cevabı verdikten sonra Keloğlan, hoşafı içip içmemekte tereddüt etmiş. Fakat bir sahibinin olabileceğini, kendisine helâl olmayacağını düşünerek, hoşafı içmemiş. Çeşmenin serin suyundan içip, eşeği ile beraber yollarına devam etmişler.

BEYİN

Parmaklarımızla kalem tutup yazı yazmak, bardağı tutup ağzımıza götürmek aslında çok karmaşık işlerdir. Vücudumuzda bu olayları idare eden ve ilgili kasları yönlendiren kumanda merkezi beynimizdir.

Beyin ve ona bağlı sinir sistemi, çok özel yapıda olan sinir hücrelerinden oluşur. Sinir hücreleri uç uca eklenerek bir ağ gibi vücudumuzu sarar. maktadır. Sinir hücrelerinin toplam uzunluğu 760 bin km'den fazladır. Bu mesafe hemen hemen Dünya'dan Ay'a gidip gelmeye eşittir.

Beynimizdeki sinir hücrelerinin sayısı 10 milyardan fazladır. Her bir sinir hücresi yaklaşık 10 000 kadar hücreyle temas hâlindedir. Bu sayede beynimizde her an milyarlarca işlem gerçekleşir. Beynimiz günümüzün teknoloji harikası olan bilgisayarların yaptığı işlemlerin yüzlerce katını yapar.

Beynimiz; **görmek, tatmak, işitmek, dokunmak ve koklamak** gibi faaliyetleri yönetir. **Konuşmak, düşünmek, okuyup yazmak, anlamak, öğrenmek** gibi işlerin hepsi beynimiz tarafından yönetilir. Vücudumuzdaki bütün organların faaliyetleri beyin tarafından kontrol edilir. Beynimiz ve sinir sistemi her an görev başındadır. Biz yorgunluktan uyusak bile o uyumaz, çalışmaya devam eder.

Beyinle birlikte bütün sinir sistemi yaklaşık 30 milyar hücreden oluşmaktadır.

Beynin kütlesi ortalama 1300 gram kadardır. Yani, vücudumuzun yaklaşık % 2'sini oluşturur. Beynimiz sürekli faaliyette olduğu için, havadan aldığımız oksijenin % 25'ini kullanır. Beyin hücrelerinin yaklaşık % 77'si su, geri kalanı ise besinlerden elde ettiğimiz elementlerden oluşur.

Birisi bize küçük bir hediye verdiğinde, ona nasıl teşekkür edeceğimizi bilemeyiz. Yüce Allah tarafından bize lutfedilen bu büyük nimet, yani beynimiz için, O'na ne kadar çok şükretmemiz gerektiğini bir düşünün.

"Pamuk gibi atılmış bulutlar,
elbette bizleri bilmez ve
bize acıyıp yağmur göndermez.
Öyleyse bizim ve bütün canlıların ihtiyacını bilen,
merhametli bir Yüce Yaratıcı var ki
yağmuru O gönderiyor."

BİZ ALLAH'I BİLİRİZ

Ben Allah'ı bilirim, rengârenk çiçeklerle
Ve desen desen kelebeklerle.
Ben Allah'ı bilirim, başak başak buğdayla
Güneş'le ve Ay'la

Ben Allah'ı bilirim, atomlarla yıldızlarla
Güllerle ve goncalarla.
Ben Allah'ı bilirim, tatlı dille güler yüzle
Geceyle ve gündüzle.

Ben Allah'ı bilirim, çalışkan karıncalarla,
Arılarla, ballarla.
Ben Allah'ı bilirim, anaların yüreğindeki şefkatle,
Bir babanın kalbindeki engin merhametle.

Ben Allah'ı bilirim, renklerle ışıklarla,
Ve sevgi dolu bakışlarla.
Ben Allah'ı bilirim, aydınlık bir çehreyle,
Ve oradan açılan bir çift küçük pencereyle.

Ben Allah'ı bilirim, yemyeşil yapraklarla,
Soluduğumuz tertemiz havayla.
Ben Allah'ı bilirim, tık tık atan kalblerle,
Organlarla, dokularla, hücrelerle.

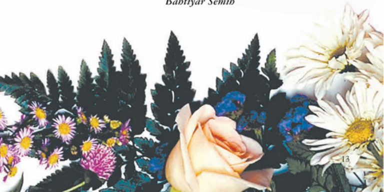
Ben Allah'ı bilirim, tatlı tatlı meyvelerle;
Ona uygun yaratılan, ağızlarla, dillerle.
Ben Allah'ı bilirim, cıvıl cıvıl kuşlarla,
Irmaklarda şırıl şırıl sularla.

Kalpteki sevgiyi gözlere muştulayan,
Tertemiz gözyaşlarıyla biliriz Rabbimizi.
Düşünen beynimiz, yazan elimizle biliriz.
Biz Allah'ı biliriz, tohumlarla, fidanlarla,
Ve meleşen kuzularla.

Biz Allah'ı biliriz, dağlarla denizlerle,
Parmaklarımıza vurulan ayrı ayrı izlerle.
Suda yüzen balıklarla biliriz Allah'ı;
O'nu anlatır, mazlumların yerde kalmayan ahı.

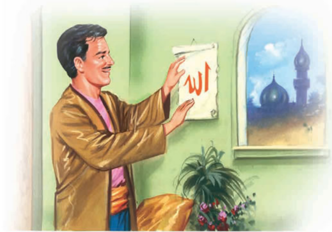
Biz Allah'ı biliriz, dua dua seherlerle
Ve ızdıraplı gönüllerle.
Biz Allah'ı biliriz, gül yüzlü Nebî ile
Ve etrafındaki nurlu sahabilerle.

Bahtiyar Semih

Bütün hayırlı ve güzel işlerin başı,
“Bismillâhirrahmânirrahîm” sözüdür.
Öyle ise her güzel işimize
Allah’ın adıyla başlayalım,
Allah’ın adıyla işleyelim, vesselâm.

BİŞR'İN ADINI YÜKSELTEN OLAY

Bişr, maddî durumu çok iyi olan bir ailenin çocuğuydu. Ailesi onun bir dediğini iki etmiyordu. Bolluk içinde yüzen Bişr, çevresinin de etkisiyle helâl, haram gözetmeksizin gönlünce yaşıyordu.

Bişr, bir gün vur patlasın, çal oynasın, yoruluncaya kadar eğlendikten sonra evine dönüyordu. Yolda giderken çamura batmış bir kâğıt gözüne ilişti. Kâğıda dikkatle baktığında, üzerinde Cenâb-ı Allah'ın adının yazılmış olduğunu fark etti.

Üzerinde Allah'ın adının yazılı olduğu bir kâğıdın çamurlar içinde olması, Bişr'e çok dokunmuştu. Hemen bu kâğıdı yerden aldı, çamurlarını sildi ve onu alıp evine götürdü. Sonra da bu kâğıdı, odasının yüksek bir yerine astı.

Bişr, o gece rüyasında kendisine şöyle seslenildiğini duydu:

– Ey Bişr! Sen bizim adımızı çamurdan çıkarıp ona değer verdin. Bundan sonra biz de seni ve adını sevdireceğiz. Bütün Müslümanların gönlünde senin sevginin yer almasını sağlayacağız.

Gördüğü rüyadan sonra, Bişr'in gönlünde Allah'a karşı derin bir sevgi ve ilgi uyandı... O günden sonra hayatına çeki düzen verdi, ibadetlerini titizlikle yapmaya başladı. Bir süre sonra toplumun örnek insanları arasında yerini aldı. Adı dilden dile, nesilden nesile sevgiyle anıldı.

BULMACA

1. Bizi, annemizi, babamızı ve bütün varlıkları yaratan Rabbimiz
2. Allah'ın "besmele" içinde geçen isimlerinden biri
3. "Allah'ın kulu" anlamında bir isim
4. Allah'ın isimlerinden, "güzel olan" anlamındaki ismi
5. Allah'ın yarattığı varlıkların bütünü (kâinat)
6. "Bismillâhirrahmânirrahîm" sözünün kısa adı
7. Allah'ın isimlerinden, "her şeyi bilen" anlamındaki ismi
8. Allah'ın, "besmele" içinde geçen isimlerinden biri
9. Allah'ın "her şeye gücü yeten" anlamındaki ismi
10. Peygamberimize sadakatiyle tanıdığımız İslâm halifesinden ilki: Hazreti... (Sadakatinden dolayı aldığı ünvanla birlikte)
11. Peygamber Efendimizin amcasının oğlu olan ve sekiz yaşında Allah'a iman eden büyük sahabe
12. Allah'ın, "her şeyi işiten" anlamındaki ismi
13. "Allah'tan başka ilâh yoktur." anlamındaki "Lâ ilâhe illallah" sözüne ne ad verilir?
14. Namazın her hareketinde söylenen ve ezanda en çok tekrarlanan, "Allah büyüktür." anlamındaki söz
15. Kur'ân-ı Kerîm'de Allah'ın büyüklüğünü, isimlerini ve sıfatlarını anlatan en büyük âyet
16. Allah'ın güzel isimlerinden biri
17. Allah'ın, Peygamber Efendimize ilk indirdiği "Oku!" emriyle başlayan âyetlerin bulunduğu sûre
18. Allah, bir şeyin olmasını istediğinde, hangi emri verir?
19. Allah'ın, "her şeyi gören" anlamındaki ismi

BULMACA

14↓ 15↓ 16↓ 17↓ 18↓ 19↓

1→ A _ _ A _

2→

3→

4→

5→

6→

7→

8→

9→

10→

11→

12→

13→

Bilgi: Bu sayfada (bulmacada ve şifre kutularında) aynı renkler aynı harfleri göstermektedir.

ŞİFRE A _ _ A _ _ _ _ _

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Vücudumuza dikkat edersek ellerimizin, kollarımızın, kulaklarımızın, gözlerimizin simetrik olarak ve aynı ölçü ile yaratıldığını fark ederiz. Aynı zamanda her organın yerli yerine en uygun biçimde yerleştirildiğini görürüz.

Hayvanları da dikkatle incelersek simetrik bir yaratılışın onlarda da olduğunu fark ederiz. Aynı zamanda hayvanların vücut ve ağız yapıları beslenme şekillerine göre tasarlanmıştır. Örneğin balıkla beslenen kuşların gagası uzunken, tohumla beslenen kuşların gagası kısadır.

Bitkilerin şekli ve duruşu da bir tasarım harikasıdır. Bitkilerin yaprakları, güneşten en fazla yararlanacağı biçimde tasarlanmış ve dizilmiştir.

Dünyamız üzerindeki canlıların ihtiyacı olan ısı ve ışık temini için Güneş'ten belli bir uzaklıkta yörüngeye yerleştirilmiştir. Ayrıca yörünge düzlemine göre 23,5 derecelik eğiklik verilip Güneş etrafında döndürülerek mevsimlerin oluşumu sağlanmıştır.

İnsanların, hayvanların, bitkilerin ve yerkürenin yapısında görülen bu mükemmellik her şeyi özenle tasarlayan bir yaratıcıyı gösterir.

2.
Bölüm

Meleklere İnanıyorum

YALNIZ DEĞİLİZ

Beklediğim gün geldi. Mağara gezisindeyiz. Büşra ve Kübra da bizimle beraber. Yerin elli metre altında, tabiî ve tarihî özellikleriyle meşhur bu mağaraya inmek, beni hem heyecanlandırdı hem de biraz korkuttu. Minare içini andıran merdivenlerden aşağı inince, göz alabildiğine geniş ve yüksek bir mağarada bulduk kendimizi. İçerisi aydınlatılmış. İlk heyecanımı ve şaşkınlığımı atar atmaz, etrafı incelemeye başladım. Yukarıdan sızan sularla sarkıt ve dikitler oluşmuş. Mağara tavanındaki mor, mavi, pembe kristallerden yansıyan ışıklar, renk cümbüşüne dönüşmüş. Suyu soğuk ve tatlı bir dere, mağara boyunca akıyor. Duvarlarda eski çağlardan kalma resimler var. Avlanan, ekip biçen insan figürleri.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Meğer yer altında da ayrı bir dünya varmış." dedim.

"Dedem anlatırdı, küpler dolusu hazine saklıymış burada." dedi Kübra.

"Hazine mi kalır burada." dedim. "Baksana her gün mağaraya onlarca kişi girip çıkıyor."

"Varmış, ama almayı başaran olmamış bu, güne kadar." dedi Kübra ısrarla.

Aydınlatma boyunca ilerledik. Koridoru andıran bazı bölümlerden geçtik. Geri dönmekte olan bir grupla karşılaştık. Bize, acele etmemizi, ziyaret saatinin bitmek üzere olduğunu hatırlattılar. Az sonra, yankılanan ilân, mağaranın kapanmak üzere olduğunu ve boşaltılması gerektiğini duyurdu. Adımlarımızı sıklaştırdık. Ancak çok geçmemişti ki ışıklar birdenbire söndü. Büşra ve Kübra korkuyla birbirlerine sarıldılar. Ben de babama sarıldım. Karanlıkta, üstelik yerin elli metre altındaydık.

O sırada, az ileride bir ışık belirdi ve bazı sesler duyulmaya başladı.

"Sanırım yalnız değiliz." dedi babam. "İlerleyelim..."

Işığa yaklaştık. Tam bu sırada kazma kürek sesleri mağarada yankılanmaya başladı.

"Madenciler mi var acaba?" dedi Büşra.

"Böyle bir mağarada onların ne işi var?" diye itiraz etti Kübra.

Büşra, "Yedi cüceler olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla.

"Susun!" diye söze karıştı babam endişeyle. "Bu başka bir şey."

Sessizce yaklaşıp neler olduğuna baktık. Ellerinde fenerler bulunan birkaç adam, kazdıkları yerden bir şeyler alıyorlardı.

"Çıkardıkları nesnelere bir bakın."

dedi babam. "Sizce neye benziyorlar?"

Toza toprağa karışmış altın heykelcikler ve süs eşyalarıydı bunlar.

"Altın!" diye bağırdı Kübra. "Demiştim ben size!"

Babam eliyle Kübra'nın ağzını kapattı. Ama artık çok geçti. Adamlar sesi duymuştu. Neşeleri öfkeye dönüştü. İçlerinden biri silâhını belinden çıkardı ve elinde fenerle olduğumuz yere yöneldi.

Hemen geriye döndük. Ama karşımızda üç ayrı dehliz vardı. Acaba hangisinden gelmiştik? Düşünecek vakit yoktu. Ortadakine daldık. Koyu karanlık bir oyukta saklandık. Etrafta bazı hışırtılar oldu. Hiçbir şey görünmüyordu ve bu seslere bir anlam veremiyordum. Fenerli adam önce soldaki dehlize baktı. Bir şey bulamadı. Girdiğimiz yere yöneldi. Ancak tam bu sırada uğultu, çığlık ve hışırtılar artarak ona doğru yöneldi. Yarasalardı bunlar. Işıktan ürkmüşlerdi. Adam kendisini korumak için ellerini rastgele sallamaya başladı. Sonra silâhını birkaç kez ateşledi.

Arkadaşları, "Hey! ne yapıyorsun?" diye bağırdılar. "Bir iki çocuk için bizi ele mi vereceksin? Çoktan kaybolup gitmiştir onlar bu delikte!"

Adam arkadaşlarının yanına döndü. İşlerine devam ettiler.

"Tarihî eser peşinde bunlar." dedi babam. "Çalışmak için ziyaret bitimini ve ışıkların sönmesini beklediler besbelli."

Büşra ve Kübra sessizce ağlıyordu.

"Ne yapacağız babacığım?" diye sordum korkuyla. "Karanlık bir mağarada yapayalnızız ve peşimizde adamlar var."

"Korkmayın." dedi babam. "Ormanda kaybolduğunuzda olanları hatırlayın."

Düşündüm... "Allah bizi korumuş ve bize yardım etmişti!" dedim.

"Evet" dedi babam. "Allah her yerde ve her zaman bizimle beraberdir. Allah'ın melekleri de..."

"Melekler mi?" diye sordu Kübra.

"Melekler!" dedi babam tekrar. "Melekler de bizimle beraberdir. Her şeyi gözleyip kaydeden melekler var. Bizi koruyan, bize yardım eden melekler var."

Kübra tekrar, "İyi ama neredeler?" diye sordu.

"Görünmezler." dedi babam. "Nurdan yaratılmışlar çünkü. İkisi omuzlarımızdadır. Sağdaki iyilikleri, soldaki kötülükleri yazar. Rahmet melekleri ve koruyucu melekler, inançlı insanların etrafında bulunurlar. Allah'ın izni ve emriyle, onlara yardım eder, onları korurlar. Daha nice görevli melekler var."

"Allah'ın herhangi bir iş için melekleri görevlendirmeye ihtiyacı var mı?" diye sordu Büşra.

Babam "Hayır." dedi. "Siz padişahların koca saraylarda yalnız yaşadıklarını duydunuz mu hiç? Bu koca kâinatın sahibi olan Allah da hiçbir yeri boş bırakmamış; kâinatı cinlerle, insanlarla, meleklerle, görebildiğimiz ve göremediğimiz daha nice varlıklarla şenlendirmiş. Meleklerin bazılarını da insanların etrafında görevlendirmiş."

Rahatladım biraz. "Demek ki hiçbir zaman yalnız değiliz." dedim. "İçimden bir ses, sadece biraz sabretmemizi söylüyor."

"Meleklerin sesidir o!" dedi ba-

bam. "Şeytan yanlışı, melek doğruyu fısıldar insana."

Bekledik. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama mağaranın ışıkları tekrar yanmaya başladı. Ayak sesleri duyuldu.

"Güvenlik görevlileri!" diye bağırdı hırsızlardan biri...

"Senin yüzünden!" diye suçladı diğeri. "O silâhı kullanmak zorunda mıydın sanki? Bak, herkesi başımıza topladın!"

"Haydi, kaçalım hemen!"

"Nereye? Sıkıştık kaldık bu delikte!"

Nihayet hırsızlar yakalandı. Biz de mağaranın dışına çıktık. Hava kararmak üzereydi. Babam bir süre güvenlik görevlileriyle görüştükten sonra oradan ayrıldık. Büşra ve Kübra'yı evlerine bırakıp çiftliğe döndüğümüzde annem ve anneannem bizi bekliyorlardı. Masada sıcak gözlemeleri ve ayranı görünce, bütün bu olanları unuttum. Bir tek şey hariç: Melekler... Onları çok merak ediyorum. Daima bizimle olan, fakat göremediğimiz varlıklar. Pek çok melek var demişti babam. Sordum. Büyük melekler dört taneymiş: Cebrail, peygamberlere Allah'tan mesaj getirirmiş. Mikâil, tâbiat olaylarına nezaret edermiş. Azrail yaşama süresi dolan canlıların ruhlarını alırmış. İsrafil ise zamanı gelince kıyamet ve diriliş vaktini ilân edecekmiş.

Sayılarını sordum. "Çook!" dedi annem. "Yüce Allah, her bir yağmur ve kar tanesini indirirken, bu taneciklerin yanında görevli melekler bulundurur. Buna göre sen düşün artık sayısını!"

Ne de çoklarmış meğer. Yer gök melek doluymuş. Üstelik hepsi de iyiymiş. Bu yüzden iyi insanları severlermiş. Benim babam iyidir. Melek gibi adamdır. Melekler sever babamı, eminim. Şeytan kötü. Mağaradaki hırsızlar da kötüydü. Şeytan gibi adamlardı hepsi. "Melekler insana benzerler mi? Yer, içer, çoğalırlar mı?" diye sordum.

Benzemezlermiş. Üstelik hep Allah'a ibadet eder, O'nun emirlerini yerine getirirlermiş.

Meleklerin varlığı mutlu etti beni. Onlar için bir şiir yazdım hemen.

Rabbimiz bizim için,
Yarattı melekleri.
Seyrettirdi onlara,
Evrendeki işleri.

Yer, gök onlarla dolu;
Sayıları bilinmez.
Yorulmaz insan gibi;
Yemez, içmez görünmez.

Gözetler, korur bizi,
İyiliği fısıldarlar...
Eğer darda kalırsak,
Hemen yardıma koşarlar.

Dedeme okudum. Çok beğendi. Haa, unutmadan söyleyeyim. Yarın çiftlikte büyük gün. Bir sürü makine, araç gereç ısmarlamış dedem. Hepsi geliyormuş yarın. Ama henüz hiçbirini kullanmayı bilmiyorlar. Yarının nasıl bir gün olacağını çok merak ediyorum. Ya siz?

Kaktüs bitkisi, diken şeklindeki yapraklarıyla ve su depolayan gövdesiyle çöl şartlarına uygun yapıdadır.

Çölde yükler taşıyan devenin; hörgücü, ayak tabanı, kirpikleri, yarılmış üst dudağı, 100 litreden fazla su alabilen midesi... Kısacası devenin bütün vücudu çöl şartlarına uygundur. Kur'ân-ı Kerîm'de Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Bakmıyorlar mı develere, nasıl yaratılmış?"

(Gâşiye sûresi, 17. âyetin meali)

Çevremizdeki bütün ağaçlar, çiçekler, kuşlar ve diğer bütün canlılar, bulundukları ortama göre farklı özellikler taşır. Bu da açıkca gösteriyor ki Allah, her canlıyı yaşadığı ortama en uygun yapıda yaratmıştır.

KİRAMEN KÂTİBİN

Alper'in son günlerdeki bu tuhaf davranışı, annesinin dikkatini çekmişti:

– Allah Allah! Bu çocuk neden böyle yapıyor acaba, diye mırıldandı.

Çünkü Alper, kıldığı her namazın sonunda, sağ tarafına selâm verirken biraz fazlaca bekliyor ve dişleri görünecek kadar gülümsüyordu. Ayrıca sol tarafına selâm verirken de yüzünü ekşitiyor, tamamen sertleşiyor ve bu selâmı çabucak tamamlıyordu. Bir müddet bu böyle sürdü gitti.

Alper'in bu ilginç davranışını uzaktan uzağa takip eden annesi daha fazla dayanamayıp sordu:

– Oğlum, neden sağına selâm verirken gülüyor, soluna selâm verirken birden ciddileşip sert bakıyorsun?

– Sağımızda ve solumuzda "Kiramen Kâtibin" denilen melekler var anne. Onların görevlerini öğrendik bu hafta Din Kültürü dersinde.

– Öğrenmen güzel de şimdi bunun ne ilgisi var senin davranışlarınla?

– "Kirâmen Kâtibin" demek "Yazıcı Melekler" demektir anne. Sağdakiler iyiliklerimize karşılık sevapları, soldakiler de kötülüklerimize karşılık günahları yazıyorlar.

– Bunu biliyorum evlâdım. Onlar Allah'ın kendilerine verdiği görevi yapıyorlar işte, ne var bunda?

– Ben sevap yazanlar daha çok yazsın diye onlara iyi davranıp gülüyorum. Soldakiler de fazla günah yazmasınlar diye onlara biraz sert davranıyorum.

SAHİBİ KİM?

Okursunuz bir kitabı,
Sahibini sorarsınız.
Gördünüz mü bir hoş yapı,
Yapan kimse ararsınız.

Sahipsiz mi yerler, gökler?
Düşününce insan anlar!
Her şey bize ispat eder:
Büyük, kadîr, bir Allah var!

İbrahim Alâaddin Gövsa
(Her Şey Seni Anlatır Allah'ım)

BİR İNSAN İÇİN BİR MEDRESE

Gemileri karadan yürüterek dehasını ispatlayan Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'un fethinden sonra da gece gündüz çalışmasını sürdürdü. Geleceğin ilim adamlarını, devlet adamlarını yetiştirmek için büyük bir medrese yaptırmaya başladı. Adı Fatih Medresesi olacaktı. Burada kalbi inanç ve sevgiyle aklı fen bilimleriyle dolu, insanlığa yararlı nesiller yetiştirmekti hedefi. Bunun için çalışıyordu dur durak bilmeden.

Fatih'in bu çalışmalarını hatalı bulanlar da vardı. Yanındaki bazı kişiler, ona bu yaptığının boşuna masraf olduğunu, burada düşündüğü ideal neslin yetişmesinin çok zor olduğunu iddia ettiler.

Ömrü okuyup araştırmakla geçen ve okuduklarını uygulayıp başarılı olan Fatih, çevresindekilerin bu görüşlerini ve tenkitlerini sabırla dinledi. Sonra onlara şaşırtıcı bir soru sordu:

– Peki, bu medreselerden sadece bir kişi de mi yetişmez?

– Eh işte, dediler biraz düşündükten sonra. Olsa olsa bir kişi yetişebilir belki.

Fatih Sultan Mehmet, tebessüm ederek ilginç bir karşılık verdi onlara:

– İşte o bir tek insanın yetişmesi için bu medreseleri yapmaya değer. Çünkü, iyi yetişmiş bir tek insan, milletimize ve bütün bir insanlığa çok yararlı hizmetler sunabilir.

BİLİMDEN DAMLALAR

GÜNEŞ

Bizi gün boyunca aydınlatıp ısıtan ve gökyüzünde parlak bir top gibi görünen Güneş, bize yakınmış gibi görünse de, aslında bize çok uzaktır.

Güneş'ten çıkan ışınlar, 8 dk. 20 sn.'de Dünya'mıza ulaşır. Bu süre içinde 150 milyon km yol kat etmiş olur.

Güneş'in gazlardan oluşan bir yapısı vardır. Güneş'in içinde her saniye 564 milyon ton hidrojen gazı, 560 milyon ton helyum gazına dönüşmektedir. Eksilen bu 4 milyon tonluk madde, uzaya ısı ve ışık enerjisi olarak yayılmaktadır. Güneş'ten çıkan bu enerjinin sadece iki milyarda biri Dünya'mıza ulaşır.

Dünya'daki canlılar hayatını sürdürmek için güneş ışığını kullanırlar.

Bitkiler, "güneş ışınları" sayesinde canlıların yaşaması için gerekli olan **oksijen** ve **besini** üretir.

Deniz ve okyanuslardaki su, "güneş ışınlarının etkisiyle" buharlaşır ve yağmur bulutları oluşur. Bu bulutlardan yere inen su, yeryüzündeki bütün canlıların ihtiyaçlarını karşılar.

Dünya'daki bütün petrol, kömür ve doğal gaz gibi yakıtlar bir araya getirilip yakılsa, elde edilen ısı ve ışık enerjisi Güneş'in bir saatte ürettiği enerji kadar olamaz. İhtiyacımız olan ısı ve ışık enerjisini elde etmek için elektriğe, doğal gaza, kömüre, mutfak gazına sürekli para ödüyoruz. Oysa Allah, Güneş'i bizim için yaratmıştır ve onun ısısını, ışığını bizlere bedavaya vermektedir. Bunun için Allah'a teşekkür etmemiz gerekmez mi?

Eğer güneş ışınları olmasaydı, bitkiler besin ve oksijen üretemeyecek, canlılar yaşamayacaktı. Bu yönüyle yeryüzündeki bütün canlıların hayatını devam ettirmesi için, Güneş'e çok önemli görevler yüklenmiştir.

İnsanları, bitkileri ve hayvanları yaratan Allah, Güneş'i ve kâinattaki diğer varlıkları onların ihtiyaçlarına göre düzenlemiştir.

Şu dünya misafirhanesine dikkatlice baksan, hiçbir şeyi düzensiz, nizamsız ve gayesiz göremezsin. Allah, yeryüzündeki bütün varlıkları mükemmel bir düzen içinde yaratmıştır. Ya “en güzel biçimde yaratılan insan” nasıl gayesiz olabilir ki...

HALİFEYE İTİRAZ

Sevgili Peygamberimizin en yakın arkadaşlarından Hazreti Ömer'in halifeliği dönemiydi... Hazreti Ömer (Allah ondan razı olsun.) bir cuma günü hutbeye çıkmıştı. Müslümanlara her zamanki gibi İslâm Dini'nin

güzelliklerini anlatacaktı.

Konuşmaya başlamadan evvel, "Dinleyin ve itaat edin." dedi. Tam sözlerine başlayacaktı ki cemaatin içinden birisi ayağa kalktı ve:

– Ömer, seni ne dinliyorum ne de sana itaat ediyorum, dedi.

Bu söz bütün cemaatin dikkatini çekmiş ve herkes merak içinde sözün sahibine yönelmişti.

Hazreti Ömer Efendimiz, gayet sakin bir tarzda sebebini sorunca adam:

– Yemen'den gelen ganimet malları arasında Müslümanlara dağıtılan bir kumaş vardı. Aynı kumaştan sen de aldın, bana da verdin. Fakat bakıyorum da sana bu kumaştan bir elbise çıkmış. Hâlbuki bana bu kumaştan bir elbise çıkmadı. Demek ki bana daha az verilmiş!

Hazreti Ömer bu sözleri dinledikten sonra, camide bulunan oğlu Abdullah'a :

– Oğlum Abdullah! Kalk da şu elbisenin hikâyesini anlatıver, dedi.

Hazreti Ömer'in oğlu şu açıklamayı yaptı.

– Verilen kumaştan ikimize birer elbise çıkmıyordu. Babamın elbisesi yoktu. "Sen halifesin, halkın huzuruna çıkıyorsun." dedim ve hakkımdan vazgeçip, kendi kumaşımı babama verdim. Babam da bu hediyemi kabul ederek iki kumaşı birleştirip kendine bir elbise yaptı.

Bu konuşmayı herkes can kulağıyla dinledi. Müslümanların, her konuda "kılı kırk yararcasına adaletli olan" Hazreti Ömer'e saygısı ve itimadı, bir kat daha arttı. Başta itiraz eden kişi de olayın aslını öğrenince rahatladı ve ikna oldu. Hiç minnet altında kalmadan oldukça sakin ve rahat bir ifadeyle:

– Ömer şimdi konuş, seni dinliyoruz ve sana itaat ediyoruz, dedi.

Peygamberimiz'in arkadaşları İslâmiyet'i o kadar güzel anlamıştı ve o kadar güzel yaşıyordu ki herkes rahatça hakkını arardı. Yöneticiler de o kadar adaletli ve şefkatliydi ki herkesi dinleyip hakkını verirlerdi. Kendilerini asla diğer insanlardan farklı görmez, daima Allah'a saygı içinde bulunurlardı.

Doğruluğun ve adaletin timsali Hazreti Ömer Efendimiz, kendisini çeşitli zamanlarda buna benzer şekilde uyaranlar olunca, buna memnun olur ve şöyle derdi:

– Ömer, Allah'a hamdeder ki eğri yola girerken kendisini uyarıp düzeltecek arkadaşları var!

BULMACA

1. Çevremizdeki canlı ve cansız varlıkların bütününe verilen isim
2. İnsanları doğru yoldan uzaklaştırmak için çalışan varlık

3. Rengârenk ve hoş kokulu bitki (Ya da meyve ağaçlarında meyvenin oluştuğu, bitkinin çoğalmasında etkili bölüm)
4. Bir işe başlarken söylenen, "Allah'ın adıyla" anlamındaki söz
5. Gerçek hayatta olmayan, çeşitli kitaplarda ya da filmlerde insanları korkutmak için hayal unsuru olarak tasvir edilen (uydurma) varlıklardan biri
6. Gerçek hayatta yeri olmayan, masallarda "güzel bir kız" olarak tanımlanan varlık
7. Kıyamet gününde dünya hayatının sona erişini ve öldükten sonra yeniden dirilişi duyurmakla görevli melek
8. Allah'ın varlığına ve birliğine, meleklere, öldükten sonra dirilmeye kesin olarak inanmak
9. Allah'ın gönderdiği en son ve en mükemmel dinin adı
10. Allah'ın emrini yerine getiren, O'nun emrinin dışına asla çıkmayan nurdan yaratılmış varlık
11. İnsanlara iyi niyetimizi ve sevgimizi ifade etmek için yapılan ve dinimizde "sadaka" olarak kabul edilen hafifçe gülme
12. Dileklerimizi, isteklerimizi Allah'a açıp O'ndan isteme ibadeti
13. Bedenimizle iç içe olan, gözle göremediğimiz varlığımız
14. Allah'ın nimetlerine ve yaptığı iyiliklere teşekkür etme ibadeti
15. İnsanların ölüm anında ruhlarını almakla görevli melek
16. Gözle görülmeyen, ateşten yaratılmış varlıklar. Kuran'da bahsedilen bu varlıkların Müslüman olanları ve olmayanları vardır.
17. İnsanların yanlarında bulunan, onları çeşitli tehlikelere karşı koruyan görevli melekler
18. Allah'ın emirlerini peygamberlere bildirmekle görevli melek.
19. "Allah'a, meleklere, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe ve kadere .... insana huzur ve mutluluk verir." cümlesindeki noktalı boşluklara hangi kelime gelmeli?.
20. Masallarda "kocaman, çok iri" olarak tasvir edilen, gerçek hayatta olmayan varlık
21. "Allah'ın huzurundan kovulmuş olan şeytanın kötülüklerinden, yine Allah'a sığınırım." anlamındaki söz
22. Kâinattaki bütün varlıkları yoktan var eden; yeryüzünü çiçeklerle, gökyüzünü yıldızlarla süsleyen; gücü, kudreti ve güzelliği sonsuz olan yaratıcımız...
23. Allah'ın iradesiyle, tabiat olaylarına nezaret eden, insanların rızıklarını dağıtmakla görevli melek
24. Allah'ın kalbimize koyduğu sevme duygusu
25. Duadan sonra, "Allah'ım bu duamızı kabul et!" anlamındaki söz
26. İnsanların iyilik ve kötülüklerini yazmakla görevli melekler...
27. "Allah'a inanmak, ...kaynağıdır." sözündeki noktalı boşluğa ne gelmeli?
28. Evren

BULMACA

22↓ 26↓
1→
L
21↓
18↓ 2→
24↓
3→
4→
17↓
5→
6→ 23↓
19↓ 7→
8→
27↓
9→
10→ 25↓
20↓ 11→
12→
28↓
13→
14→
15→
16→

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Bütün canlılar, yaşamak için beslenmek zorundadır. Her canlının ihtiyacı farklı olduğu gibi, beslenme şekli ve beslenme zamanı da farklıdır. Bu farklılıklara rağmen, yeryüzündeki milyarlarca canlının besin ihtiyacı "hiçbiri unutulmadan" vakti vaktine karşılanmaktadır.

Yeni doğmuş bir yavru, yetişkinlerin yiyecekleriyle beslenemez. Sadece süt içebilir. İşte bunun için yeni doğan her yavruya, annesinin memesi aracılığıyla en güzel gıda olan süt gönderilir.

Deniz dibindeki balığın yiyeceği ile havada uçan kuşun ya da çöldeki bir karıncanın yiyeceği beslenme şekillerine uygun olarak ayrı ayrı yetiştirilir.

Hayatın devamı için gerekli olan bütün besinler, her canlının ihtiyacına göre zamanında ve en uygun şekilde sunulur.

Bütün bu nimetleri harika bir görünüş, koku ve lezzetle yaratıp bolluk ve ucuzluk içerisinde istifademize sunan Rabbimize teşekkür etmemiz gerekmez mi?

3.
Bölüm

Kitaplara İnanıyorum

KİTAP KURDU

Ertesi sabah dışarıdan gelen gürültüyle uyandım. Hemen pencereye koşup baktım. Çiftliğe bir sürü araç gelmiş. Traktör, biçerdöver, balya makinesi, zeytin çırpma makinesi ve daha neler neler... Bu gürültüye kafa dayanmaz. Anlaşılan bütün günü çiftlikten uzakta geçirmem gerekecek. Kitaplarımı yanıma alıp Büşra ve Kübra ile buluşmak üzere zeytinliğe yöneldim. Her yaz kitap okuma yarışı yaparız orada. En çok kitabı ben okurum. Bu yüzden babam bana "kitap kurdu" der. Okulda da kimse geçemez beni. Okurum, çünkü Allah'ın ilk emriymiş okumak. Annem, Kur'ân'ın ilk inen ayetinin "oku" kelimesi ile başladığını sık sık hatırlatır.

Arkadaşlarım zeytinlikteydi. Birlikte en yüksek ağaca çıkıp dallarına oturduk. Kitaplarımızı okumaya başladık. Bir yandan da, çiftlikte olup bi-

tenleri merakla izliyorduk. Dedem çok sevinçli görünüyordu. Oyuncaklarına kavuşmuş bir çocuk gibi heyecanlıydı. Gelen araçları birer birer kullanmaya başladı. Önce biçerdöveri denedi. Fakat araca ne olduysa, birdenbire etrafta çılgınca dolaşmaya başladı. Sanırım bir şeyler ters gidiyordu. Dedem ağaç fidanlarını, anneannemin yetiştirdiği güzelim çiçekleri, daha doğrusu önüne geleni biçiyordu. İşçiler sağa sola kaçıştılar. Nihayet araç durdu ve dedem söylene söylene araçtan indi. Bu defa diğerlerini denemeye başladı. Önce, biçtiği fidanları ve çiçekleri balya yaptı. Sonra, zeytin silkme makinesini çalıştırıp zeytinliğe doğru yöneldi. Bir o yana, bir bu yana giderken bizim ağacın altında duruverdi. Henüz neler olduğunu anlayamadan, aracın iki iri kolu ağaç gövdesini kavrayıp çılgınca sallamaya başladı. Korkmuştuk! Ancak, öyle gürültülü çalışıyordu ki çığlıklarımızı duyan olmadı. Düşmemek için dallara sıkıca sarıldık. Ağaçtan zeytin yerine kitap dökülmeye başladı. Dedem aracı durdurup yukarı baktı. Büşra, Kübra ve ben dallarda zeytin gibi asılı kalmıştık.

Derin bir "Ooh!" çektikten sonra, "Kitap hayat kurtarırmış meğer!" de-

dim kendi kendime.

Bizi ağaçtan indirdikten sonra dedem "Neye niyet, neye kısmet!" dedi neşeyle. "Zeytin toplayalım derken zeytin gözlüleri topladık."

Kendimize yeni bir yer aramaya karar vermiştik ki annem ve anneannem telâşla dedemi çağırdı. Neler oluyordu acaba? Biz de merakla dedemin peşine takıldık. Meğer evi su basmış. Sebebi de, yeni alınan çamaşır ve bulaşık makinesiymiş.

"Bir günde bu kadar problem fazla!" dedi annem. "Kullanma kılavuzu yok mu bunların? Nasıl kullanılacağını öğrenmeden olmuyor bu iş!"

Dedem de durumun farkındaydı. Kullanma kılavuzlarını buldu. Bu kitapçıklar makinelerin her bölümünü ayrı ayrı tanıtıyor, arıza olduğunda nasıl onarılacağını, nasıl bakım yapılacağını bile belirtiyordu. Kitapçıkların okunmasıyla bütün problemler çözüldü. Herkes neyi nasıl kullanacağını öğrendi. Dedem artık anneannemin çiçeklerini biçmiyor, bizi de zeytin gibi daldan silkmiyordu.

Akşam olduğunda, alış verişten dönen babama olanları anlattım.

"Kılavuzsuz olmaz." dedi babam. "Her işin bir yöntemi var. Öğrenmek için de kılavuz gerek."

Düşündüm. Bazen hatalı davranıyorum. Kaş yaparken göz çıkardığım oluyor.

"Keşke!" dedim. "Hayatın da bir kılavuzu olsa da nasıl yaşayacağımızı, nerede, nasıl davranacağımızı bilsek!"

"Var." dedi babam. Kendinden

emindi. Şaka eder gibi görünmüyordu.

"Nedir?" diye sordum şaşkınlıkla...

"Kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerîm," dedi. "Allah onu inananlara rehber olsun diye gönderdi. Yüce Allah dünyada ve ahirette mutlu olmanın yollarını öğretiyor. Kötü ve zararlı davranışları yasaklıyor. İyi ve yararlı olanları emrediyor. Gelecekte pişman olmamamız için, davranışlarımızın sonuçlarını da gösteriyor bize."

"Allah insanları çok seviyor." diye düşündüm. "Bizim hata yapmamızı ve üzülmemizi istemiyor. Firmalar ürettikleri araçları tanıtmak için, kullanma kılavuzu yazıyor. Böylece herkes onları nasıl kullanacağını öğreniyor. Allah da yarattığı biz insanlar için hayat kılavuzu sunuyor: Kur'ân..."

"İyi ama, Kur'ân gönderilmeden önce de insanlar vardı yeryüzünde. Onların rehberi, kılavuzu, kitabı yok muydu?" diye sordum babama.

Varmış. Yüce Allah, peygamberler aracılığı ile mesajlar göndermiş insanlara. Bu mesajlar yazılmış. Miktarı az olanlara "sayfalar" anlamına "suhuf" denmiş. Çok olanlara da "kitap" denmiş. Dört tane kutsal kitap varmış: Tevrat, Musa Peygambere; Zebur, Davut Peygambere; İncil, İsa Peygambere; Kur'ân da bizim Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâma gönderilmiş. Kur'ân'dan önceki kitapları insanlar zamanla değiştirmişler. Oysa Kur'ân-ı Kerîm, gönderildiği şekliyle duruyormuş.

Babam "Bil bakalım!" dedi. "Bu mesajlar Allah'tan peygamberlere nasıl ulaşıyor?"

Bildim. Mesajları Cebrail adlı melek iletiyor. Cebrail, Kur'ân-ı Kerîm'i Kadir Gecesi'nde indirmeye başlamış peygamberimize. Bu yüzden Kadir Gecesi, içinde Kadir Gecesi olmayan bin aydan üstünmüş. Geçen Ramazan ayında ben de annemle birlikte ibadet ettim Kadir Gecesi'nde... Haa, unuttum söylemeyi! Artık Kur'ân okuyabiliyorum ben. Kitap kurduyum ya, her kitabı okurum da kutsal kitabımı okumaz mıyım? Kadir Gecesi'nde de okudum. Çok sevapmış Kur'ân okumak. Okudukça huzur doldu içime. Ama artık bununla yetinmeyeceğim. Madem ki Kur'ân bizim için bir hayat kılavuzu, o hâlde onun anlamını öğrenmek, mesajlarını kavramak ve uygulamak için gereken her şeyi yapacağım. O gece bir de şiir ezberledim kitabımla ilgili...

Yüce Allah kitaplar,
Gönderdi insanlara...
Gösterdi doğru yolu,
Bütün inananlara.

Tevrat, Zebur ve İncil
Zamanla çok bozuldu.
Sonunda Yüce Allah,
Bize Kur'ân'ı sundu.

Mutluluk yoluydu bu
Her iki dünyada da.
Dirlik, düzen ve barış
Getirdi uyanlara...

Hepsi bu kadar değil aslında. Ama annem elindeki yazılı mesajla yanımıza gelince, kesmek zorunda kaldım şiiri. Amcam aramış. Tekneyle gezmeyi teklif etmiş. Sahil yakın. Çok istedim, kabul etti babam. Canım babam kırmaz beni. Gelsin tekne gezisi...

Yedi kat göğü birbiriyle tam
uyum içinde yaratan O'dur.
Rahman'ın yaratmasında
hiçbir nizamsızlık,
düzensizlik göremezsin.
Gözünü çevir de bak,
görebilir misin bir kusur?

(Mülk sûresi, 3. âyetin meali)

KUR'ÂN

Kur'ân Allah sözüdür.
Tüm sözlerin özüdür.

En büyük kitap derim,
Okurum ezberlerim.

Cebrail yüce melek,
Hak yanından gelerek,

İndirmiş bu kitabı;
Bu en büyük hitabı.

Fatiha ile başlar.
Yüz on dört sûresi var.

Ayetleri şifadır,
Tüm dertlere devadır.

İbadettir okumak,
Okumak ve anlamak.

Cahil O'nu bilmeyen,
Hak yoluna gelmeyen.

Şükür, elimde duran,
En büyük kitap: KUR'ÂN

Ahmet EFE
(Her Şey Seni Anlatır Allah'ım)

BİLİMDEN DAMLALAR

HAVA MOLEKÜLLERİ

Yeryüzünde hayatımızı devam ettirebilmek için havaya ihtiyacımız vardır.

Hava, birçok gaz molekülünün karışımından meydana gelmiştir. Azot, oksijen, karbon dioksit, su buharı havada bulunan gazlardan bazılarıdır. Havanın % 78'i azot, % 21'i oksijen gazıdır. Geri kalan % 1'i de karbon dioksit ve diğer gazlardan oluşur.

Havasız bir ortamda insanların yaşaması mümkün değildir. Solunum yoluyla havadan vücudumuza aldığımız oksijeni, "enerji elde etmek için" kullanırız. Oksijen yakıcı bir gaz olduğu hâlde, havada bulunma oranı, tam bizim ihtiyacımıza göre ayarlanmıştır. Havadaki oksijen oranının yükselmesi, ortamdaki yakıcılığı artırır. Düşmesi ise solunumu güçleştirir.

Bütün iklim olayları hava ile ilgilidir. Hava tabakası, Güneş'ten gelen ısıyı yeryüzünde tutar. Isınan havanın yükseğe çıkması sonucu rüzgârlar oluşur. Bu sayede Güneş ısısı bir yerden başka bir yere taşınır. Güneş ısısı ile yeryüzünden su buharının yükselip bulutları oluşturması, ardından yağmurun yağması da hava içinde gerçekleşen bir olaydır.

Bunların yanında, konuşurken çıkardığımız ve çevreden işittiğimiz sesler de hava molekülleri sayesinde etrafa yayılır.

Bütün maddeler gibi havanın da bir ağırlığı vardır. Hava molekülleri vücudumuza bir basınç uygular. Bu dış basınç ile vücudumuzdaki iç basınç daima denge hâlindedir. Eğer hava, basınç oluşturmasaydı, kalbin kanı pompalamasıyla oluşan iç basınç dengelenemeyecekti. Sonuçta göz, kulak, burun gibi vücudumuzun değişik yerlerinden kanın fışkırmasına sebep olacaktı.

Hava molekülleri; oksijeni taşıma, yüzlerce çeşit sesi iletme, ısıyı aktarma ve hayatın devamı için sayamadığımız daha pek çok görevleri Allah'ın izni ve emriyle birbirine karıştırmadan yerine getirmektedir.

Hedefin nedir?
Büyük adam olmak; ailene, vatanına, milletine
büyük hizmetler yapmak mı?
Evrenin sırlarını keşfedip,
Rabbini daha iyi tanımak mı?
Öyleyse hiç durma,
dünyanın en hızlı trenine bin ve yola çık!

CENNETİ SATIN ALMAK

Mekke'den Medine'ye hicret eden sahabiler, Medine'nin suyuna bir türlü alışamadılar. Müslümanlar içme suyu sıkıntısı çekiyorlardı.

Gıfaroğullarından bir adamın, çok güzel içme suyu olan bir kuyusu vardı. Bu kuyunun suyunu, hurma karşılığında satarak geçimini sağlıyordu.

Peygamber Efendimiz kuyunun sahibine şu teklifte bulundu:

– Kuyunu bana cennetteki bir su kaynağı karşılığında sat.

Kuyunun sahibi:

– Ey Allah'ın Resulü! Benim ve çocuklarımın bu kuyudan başka hiçbir şeyi yok. Geçimimi ancak bu kuyunun suyunu satarak karşılayabiliyorum, diye cevap verdi.

Hazreti Osman Efendimiz adamın kuyuyu bağışlayamayacağını duyunca, otuz beş bin dirheme satın alarak, Sevgili Peygamberimiz'in huzuruna çıktı:

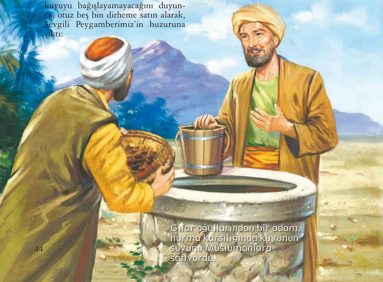
– Ya Resulallah, eğer o kuyuyu satın alıp Müslümanlara bağışlarsam, o adama müjdelediğin, "cennetteki su kaynağı" için bana da söz verir misin? Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi vesellem):

– Evet, buyurunca Hazreti Osman (Radyallahu anh):

– O kuyuyu satın aldım ve Müslümanların yararlanması için hediye ediyorum.

...

Bir defasında da Peygamber Efendimiz ve sahabiler müşriklerle savaştayken, Müslümanlar arasında yiyecek sıkıntısı olmuştu. Bu sıkıntı artınca Müslümanların yüzünde bir üzüntü ve solgunluk olmuştu. Müşrikler ve münafıklar ise bu duruma seviniyorlar, Müslümanların aç kalmasını istiyor-

Gıfar oğullarından bir adam, hurma karşılığında kuyunun suyunu Müslümanlara satıyordu.

lardı...

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi vesellem):

– Vallahi güneş batmadan Allah size bir rızık (yiyecek) gönderecek! Dedi. Bu sözü duyan Hazreti Osman (Allah ondan razı olsun.), şöyle düşündü: Nasıl olsa Allah, Peygamber Efendimiz'in bu va'dini yerine getirecek. Resulullah bu sözünde haklı çıkacak. En iyisi bu sevabı ben kazanayım...

Hazreti Osman Efendimiz bu düşünceyle, sırtı yiyecek yüklü on iki deve satın aldı. Bunlardan dokuzunu yükleriyle birlikte Peygamber Efendimiz'e gönderdi.

Peygamber Efendimiz bu develeri görünce:

– Bunlar ne? diye sordu.

Develeri getiren adam:

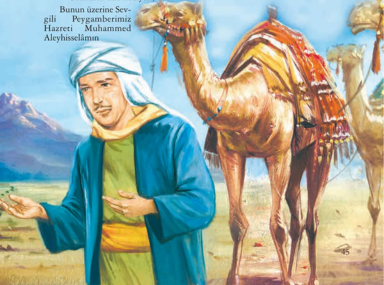
– Osman'ın size hediyesi, dedi.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın yüzünde sevinç parıltıları oluştu. Üzüntü sırası münafıklara gelmişti.

Bu sırada Peygamber Efendimiz ellerini açarak Hazreti Osman için Allah'a dua etti. Rabbimizden Hazreti Osman'ın daha çok bolluk ve berekete, zenginliğe kavuşmasını diledi. "Allah'ım Osman'a istediğini ver." dedi.

Bir başka gün de Hazreti Osman (Radyallahu anha), İslâm ordusunun Tebük seferine hazırlanması sırasında, bazıları deve bazıları at olmak üzere bin tane binek hayvanını hazırlamayı üzerine almıştı.

Cennetle müjdelenen on sahabiden biri olan Hazreti Osman (Allah ondan razı olsun.), Allah'ın verdiğini yine Allah yolunda cömertçe harcıyordu. Böylece hem Kâinatın Efendisi Sevgili Peygamberimizin güzel dualarını kazanıyor, hem de fanî ve geçici mallarını İslâm yolunda harcayıp, karşılığında cenneti satın alıyordu...

BULMACA

1. Kur'ân-ı Kerîm'de "ya" ve "sin" harfleriyle başlayan sûrenin adı
2. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'a indirilen kutsal kitabımız
3. "Bir işi, sadece Allah rızası için yapmak" anlamına gelen kelime (Aynı zamanda Kur'ân-ı Kerîm'deki kısa bir sûrenin adı)
4. Kur'ân-ı Kerîm'in 20 sayfalık bölümlerinden her biri
5. Peygamber Efendimiz'e Kur'ân-ı Kerîm'in ilk olarak indirildiği mağaranın adı
6. Kur'ân'da adı anılan ilk insan ve ilk peygamberin adı
7. Allah'ın binlerce güzel isminden biri (Işık, aydınlık anlamlarında da kullanılır.)
8. "Oku" emriyle başlayan, Kur'ân-ı Kerîm'in ilk inen âyetlerin bulunduğu surenin adı
9. Hazreti Musa'ya indirilen ve aslı bozulan kutsal kitabın adı
10. Kur'ân-ı Kerîm'in en kısa sûresinin adı (Bu sûrede kurban kesmekle ve namazla ilgili emirler vardır.)
11. Kur'ân-ı Kerîm'in en uzun sûresinin adı
12. Kur'ân-ı Kerîm hangi dilde indirilmiştir?
13. Kur'ân okumayı öğrenmek için kullanılan, "Kur'ân Alfabesi" anlamına gelen kitapçık
14. Kur'ân'da adı anılan, şu an hayatta olup, tıpkı Hazreti İsa Aleyhisselâm gibi farklı bir hayat tabakasında yaşayan peygamberin adı
15. Kur'ân-ı Kerîm'de üzerine yemin edilen, enerji kaynağı bir meyve (yağlı tohum bitkilerinden)
16. Kur'ân'daki dizilişte en son sıradaki sûrenin adı
17. Kur'ân-ı Kerîm'in ilk indirilen âyeti ("oku" anlamındaki söz)
18. Yüce Kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'in isimlerinden biri
19. Kur'ân-ı Kerîm'de Rabbimizin bize ilk emri ("ikra" kelimesinin anlamı)
20. Kur'ân'daki dizilişte ilk sırada yer alan sûre
21. Kur'ân-ı Kerîm'in tamamını ezberleyene verilen isim
22. Kur'ân-ı Kerîm'in ilk olarak indirildiği şehir
23. Kur'ân-ı Kerîm'in 114 bölümünden her biri
24. Kur'ân-ı Kerîm'deki bir sûreye adı verilen, enerji kaynağı meyvenin adı (Arapçası "Tin")
25. "Allah'ın birliği" anlamına gelen ve "Lâ ilâhe illallah" sözüyle ifade edilen hakikat
26. Hazreti İsa Aleyhisselâma indirilen kutsal kitap
27. Hazreti Süleyman Aleyhisselâmın babası olan Davut Aleyhisselâma indirilen kutsal kitap
28. "İkindi vakti" anlamına da gelen kısa bir sûrenin adı
29. Kur'ân-ı Kerîm'in tamamını okuma işi
30. Kur'ân'ın diğer isimlerinden biri (Hakkı batıldan ayıran, iyiyi kötüden ayıran anlamında)

BULMACA

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

O

ŞİFRE

YİNE Mİ ANNENİ ÜZDÜN?

Nasreddin Hoca; tarlasına, bahçesine kolayca gidip gelebilmek için, pazardan bir eşek satın almış. Eşeğin yularından tutup evine götürüyormuş.

Hani insanların iyisi de kötüsü de her devirde bulunur ya! Hani Allah'ın serseri kulları da pek çoktur ya! İşte o dönemde de varmış böyle talihsiz kimselerden. Sözde, Hocanın eşeğini çalmaya karar veren iki düzenbaz, bu çirkin iş için bir plân kurmuşlar.

Hırsızlardan biri sessizce eşeğin yularını çözüp pazara satmaya götürürken, diğeri de Hoca durumu fark etmesin diye yuları kendi boynuna geçirmiş. Ve başlamış Nasreddin Hocanın ardından yürümeye. Hoca, olanlardan habersiz yorgun, dalgın ilerleyip bir süre sonra evine gelmiş. Hayvanlara pek merhametli olduğundan, hemen pazardan aldığı hayvancağızı ahıra götürüp, biraz ot ve su vermek istemiş. Bir de dönüp bakmış ki ne görsün: Yuların diğer ucunda eşek yerine bir adam.

Hayret ve şaşkınlık içinde:

– Sen de kimsin be adam? Nereden geldin, hani benim eşeğim, deyin-

ce bu utanmaz adam:

– Sorma Hocam, demiş. Pazardan aldığın eşeğin ta kendisiyim ben.

– Nee! Sen o eşek misin? Fakat bu nasıl olur? Hele anlat bakalım, demiş Hoca. Adam utanmadan bir bir yalanları dizmeye başlamış:

– Sormayın Hocam, ettim bir cahillik işte. Anamın sözünü dinlemedim, ne demişse aksini yaptım. Onu çok üzdüm. O da yaptıklarıma sabredemeyip bir ara bana beddua ediverdi, "Eşek olasın inşallah!" diye. Allah da beni eşek hâline getiriverdi. Sonra götürüp beni pazarda sattılar ve siz aldınız işte. Yolda gelirken, sizin bereketinizden midir nedir, tekrar eski hâlime döndüm birden.

Saf ve temiz kalpli Hoca, bu anlatılanlara inanmakla kalmamış, üstelik ona acımış ve:

– Allah Allah, hayret doğrusu! Tövbe et evlâdım, Yüce Allah çok şefkatlidir, O'ndan af dile. Bir daha da sakın anneni üzme, çünkü Rabbimiz anasına babasına eziyet edenleri sevmez, diye nasihat edip adamı serbest bırakmış.

İki yüzlü hırsız, Hocaya teşekkürler edip, dalkavukluk etmiş durmadan. Sonra da ayrılıp gitmiş arkadaşının yanına, bir an evvel eşeğin satışından elde ettikleri haram akçeleri paylaşmak için.

Adamı gönderen Hoca, evine girip, başına gelenleri bir bir hanımına anlatmış. Hanımı da bu olaya pek şaşmış, Hocayı teselli edip, başa gelene sabretmiş.

Ertesi sabah Hoca, "Nasıl olsa ihtiyacım var, mecburen bir eşek daha almalıyım!" diye pazarın yolunu tutmuş. Pazara varınca bir de ne görsün, dün aldığı eşek bir canbazın elinde satılık bekliyor. Hoca iyice bakmış, bir gün önce aldığı eşeğin ta kendisi. İçinden "Vah vah!" diye o hırsızın hâline acımış ve eşeğin kulağına eğilerek seslenmiş:

– Ah seni gidi nasihat bilmez, söz dinlemez haylaz! Yine anneni üzdün değil mi?

Oku, yaratan Rabbin olan
Allah'ın ismiyle...
O, insanı yapışkan bir hücreden yarattı.
Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir.
Kalemle yazmayı öğretendir.
İnsana bilmediklerini öğreten O'dur.
(Alâk sûresi, 1-5. âyetlerin meali)

En hayırlınız, Kurân'ı öğrenip,
onu başkalarına öğretendir.
(Hadis-i Şerif meali, Buhari 9/66)

MEKTUP

Bize tanıdığımız birinden mektup gelse heyecanlanır, içinde neler yazdığını merak ederiz.

Bu mektup çok ünlü birisinden gelse daha çok merak eder, ne yazdığını hemen öğrenmek isteriz. Hele bu mektup yabancı bir ülkenin devlet başkanından gelse içindekileri okumak için mutlaka tercüme ettiririz.

İnsan, sevdiği ve önem verdiği kimseden gelen haberlere karşı büyük bir ilgi duyar. Acaba bana ne yazdı? Benden ne istiyor? diye meraklanır.

Eğer bu mektup yerlerin, göklerin, yıldızların ve bütün kâinatın sahibinden gelmişse ne kadar büyük bir heyecan duyarız.

Yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm de her şeyin sahibi olan Allahü Teâlâ'nın bize bir mektubudur.

Rabbimiz bu Yüce Kitap'ta, bize kendisini tanıtmış, bizden neler istediğini bildirmiş, dünyada yapmamız gerekenleri açıklamıştır.

Demek ki güzel kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de Yüce Allah, bize sesleniyor. Rabbimiz bize değer veriyor, bizi kendine muhatap kabul ediyor. Bu, bizim için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir şereftir. Öyle ise Rabbimizin bize bir mektubu, bir mesajı olan Kur'ân'ı öğrenip, okumaya, anlamaya ve hayatımızda uygulamaya çalışmalıyız.

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Hiç düşündünüz mü? Yeni doğan yavrular, kendilerini şefkatle bağrına basan anneleri olmasa ne yaparlardı? Nasıl beslenir, nasıl korunur, nasıl büyürlerdi?

Bir anne, Allah'ın kalbine yerleştirdiği şefkat duygusuyla yavrusunu korur, besler ve büyütür. Onun için gece uykusunu terk eder. Derdiyle dertlenir, sevinciyle sevinir. Aç bir aslan, yakaladığı avı kendisi yemeyip yavrularına yedirir. Anne tavuk, civcivlerini korumak için köpeğe saldırır ve kendi hayatını tehlikeye atar.

İşte anneye, aslana ve tavuğa bu şefkat ve merhamet duygusunu veren Allah'tır. Annelerin şefkati, Allah'ın merhametine göre okyanusta bir damla gibidir.

Allah, bütün varlıkları kucaklayan sonsuz merhametiyle yeryüzündeki kurtçuklardan, deniz dibindeki balıklara kadar her canlıya en uygun ve en güzel rızkı verir. Onları görür, onlara şefkat ve merhamet eder.

Bir gün Peygamber Efendimiz, arkadaşlarıyla oturmuş sohbet ediyordu.

Müslümanlar henüz yeni bir savaştan çıkmış, esirler bir yerde toplanmıştı. Bir kadın sağa sola telâşla koşturuyor ve birisini arıyordu. Esirler arasında gördüğü her çocuğun yanına koşuyor, yüzünü döndürüyor, bakıp onu seviyor ve geri bırakıyordu. En sonunda bir çocuğun yanına geldi. Kendi çocuğu olduğunu görünce onu kucakladı, bağrına bastı. Tekrar tekrar öptü ve kokladı. Sevincinden ne yapacağını bilemiyordu.

Sevgili Peygamberimiz bu olanları uzaktan takip ediyordu. Sonra arkadaşlarına dönerek "Şu kadını görüyor musunuz?" diye sordu. Sahabiler:

– Evet görüyoruz ya Resûlullah, dediler.

– Bu kadın çocuğunu ateşe atar mı?

– Hayır ya Resûlullah, atmaz.

Peygamberimiz şöyle buyurdu:

– İşte Allah, bu kadından çok daha merhametlidir.

4. Bölüm Peygamberlere İnanıyorum

DENİZDE MACERA

Sabah erkenden sahile indik. Amcamla buluştuk. Çantalarımızla birlikte küçük bir tekneye yerleştik.

Amcam motoru çalıştırırken dedem, "Dur evlâdım, bir rehber ya da kılavuz kaptan almayacak mıyız?" diye sordu.

"Ben varım ya!" dedi amcam. "Avucumun içi gibi bilirim bu sahilleri."

Denize açıldık. Güneş pırıl pırıl, deniz masmaviydi. Motoru durdurup demir attık.

Denizden sahili izlemek de çok güzel..." diye düşündüm.

Babam iyi yüzücüdür. Dalıp zıpkınla balık avlamayı teklif etti amcama. Ancak o, teknede oltayla avlanmayı sevdiğini söyleyince, aralarında bir söz düellosu başladı. Babam onun

dalmaktan korktuğunu iddia etti. Amcam altta kalmadı.

"Senin avladığın balıklar zıpkını yiyince, dişe dokunur bir tarafı kalmıyor." dedi. "Ben en azından balığın irisini avlıyorum..."

Birkaç saat boyunca her şey yolunda gitti. Ancak daha sonra, gökyüzünü gri bulutlar kaplamaya, rüzgâr gittikçe hızlı esmeye başladı.

"Lodos bu!" dedi amcam. "Karadan denize doğru esiyor."

Dönmemiz gerekiyordu. Ama ne olduysa, teknenin motoru bir türlü çalışmadı. Amcam ve babam çaresiz, kürek çekmeye başladılar. Yağmur yağıyordu. Amcamın elindeki kürek, ıslak zeminde kayıp denize düşüverdi. Dalgalara kapılarak uzaklaşmaya başladı. Tek kürekle yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Amcam küreği almak için denize atladı. Yüzdü ve onu yakaladı. Ancak bu sırada, kontrolden çıkan tekne lodosun ve akıntının etkisiyle sürüklenmiş, amcamla aramız epey açılmıştı. Bir yandan elinde kürekle yüzmeye çalışıyor, diğer yandan bize bir şeyler söylüyordu. Ama dalgaların ve rüzgârın sesinden onu duymak imkânsızdı. Galiba tekneye ulaşmaktan ümidini kesmiş ve sahile yönelmişti. Babam endişelendi. Amcamın bunu başarabileceğini sanmıyordu. Denize atlayıp ona doğru yüzmeye başladı.

Bir süre sonra, onlar da sahil de gözden kayboldu. Akıntı ve rüzgâr bizi açık denize doğru sürüklüyordu. Saatler saatleri kovaladı. Gece oldu.

Bütün olumsuzluklar bir aradaydı. Deniz, fırtına ve karanlık. Dua etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ertesi sabah, gün ağarırken fırtına dindi. Tekne sallanmıyordu artık. Etrafı görmeye çalıştık. O da nesi? Küçük bir adanın kumsalındaydık. Çantalarımızı alıp sevinçle tekneden indik. Kalan yiyecekleri ortaya çıkardık. Kahvaltı yapmaya hazırlanıyorduk ki silâhlı bir atlı çıkageldi...

"Derhal adayı terk edin!" dedi sertçe.

Başımıza gelenleri anlatmaya çalıştık, ama adam dinlemeye niyetli görünmüyordu.

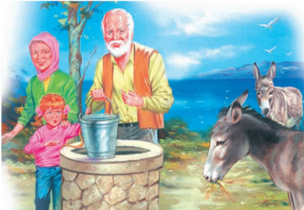
"Bu ada benim!" dedi. "Burada yabancı istemiyorum!"

Gitmemizi istiyorsa, bize bir kürek vermesi gerektiğini söyledi dedem. Adam az sonra geleceğini söyleyip uzaklaştı. Sallanan teknede bir şey yemek mümkün olmadığı için, hepimiz çok acıkmıştık. Hemen kahvaltımızı yaptık.

Silâhlı adam elinde kürekle geri döndü. Artık iki küreğimiz vardı, ama buraların yabancısıydık. Nereye, hangi yöne gideceğimizi bilmiyorduk.

Yakındaki küçük bir adaya yöneldik. Sahile çıktık. Az ileride bir kuyu olduğunu fark ettik. Sevincimize diyecek yoktu. Çektiğimiz su ile susuzluğumuzu gidermeyi düşünürken, etrafımız bir anda eşeklerle çevrildi. Endişeyle anneme sarıldım.

Dedem, "Korkmayın." dedi. "Bu

garipler de susuz." Önce eşekleri suladı birer birer. Nihayet onlar çekilip gidince sıra bize geldi.

Dedem, "Galiba burası eşek adası." dedi. "Anlatırdı köylüler: Adada kimse oturmazmış. İçme suyu sadece bu kuyudaymış. Biri gelse de su verse diye beklermiş bu garipler. Bu kez bu iş bize nasip oldu. Sadakamız olsun."

"Sadaka sıkıntıları giderir, belâları def eder." derdi dedem. Böyle söyledi dedem. Haklıydı da. Az sonra bir tekne göründü ufukta. Yaklaştı. Sahil güvenliğin teknesiydi bu. Babam da içindeydi. Kılavuz kaptanı, haritası, pusulası, her şeyi varmış teknenin. Bütün gece fırtınaya rağmen aramışlar bizi. Kurtulduk sonunda. Sana şükürler olsun Rabbim!

"Rehbersiz olmuyor..." dedi babam. "Yollar, yolculuklar rehber istiyor. Yoksa, her şey gelebilir insanın başına!"

Düşündüm. "Dünyada yolcuyuz." demişti anneannem bir keresinde. "Ruhlar âleminde başlıyor bu yolculuk. Dünyada konaklayıp ahirete gidiyor insanlar."

"Hayat yolunda da rehbere ihtiyacımız yok mu?" diye sordum babama.

"Olmaz mı?" dedi babam." Allah bize doğru yolu göstermesi için peygamberler görevlendirmiş. Peygamberler, hayatın akışı içinde kaybolup gitmeyelim, yapmamız gereken-

leri bilelim, gideceğimiz yere, yani ahirete hazırlanalım diye rehberlik eder bizlere..."

Üstün insanlarmış peygamberler. Dürüst, güvenilir, zeki insanlarmış. Asla günah işlemez, güzel davranışlarıyla örnek olurlarmış diğer insanlara. Şartlar ne kadar zor da olsa Allah'ın mesajlarını insanlara iletir, onlara doğru yolu gösterirlermiş.

Allah'ın kaç peygamber görevlendirdiğini sordum. Binlerceymiş. Allah geçmişte her yere ayrı bir peygamber göndermiş. İnsanları rehbersiz bırakmamış. İlk insan olan Hazreti Adem Aleyhisselâm aynı zamanda ilk peygambermiş. Son peygamber de bizim peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm. Ondan sonra başka bir peygamber gelmeyecek. Kur'ân'da yirmi beş tanesinin adı geçiyormuş yalnızca. Bunlardan beşi büyük peygamberlermiş: Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed Aleyhisselâm.

"İnsanlar onların peygamber olduğunu nasıl anlıyordu?" diye sordum.

"Peygamberlerin pek çok mucizeleri var." diye cevap verdi babam. Yani Allah'ın izniyle kimsenin yapamadığı harika şeyler yapıyorlarmış. Böylece hem peygamber olduklarını ispat etmişler hem de insanlara bilim ve teknolojinin geliştirilmesinde öncülük etmişler. Meselâ, Nuh Peygamber gemi yapımını öğretmiş insanlara. İbrahim Peygamberi ateş yakmamış. Yanmayan elbiseler üretilebileceğine işaret etmiş böylece. İsa peygamber ümitsiz hastalıkları iyileştirerek tıbbın gelişeceğine, Musa Peygamber asasıyla taştan su çıkararak artezyene, Süleyman Peygamber rüzgârla yolculuk ederek uçağa, Peygamberimiz Hazreti Muhammed, Ay'a ve Güneş'e hükmederek uzay keşiflerine işaret etmiş. Ama O'nun en büyük mucizesi Kur'ân'mış. Hem de hâlâ devam eden bir mucize.

Bunları konuşurken babamın dudaklarından ister istemez şu şiir döküldü:

Haritasız rehbersiz,
Yolculuğa çıkılmaz.
Peygambersiz öndersiz,
Cennete ulaşılmaz.

En büyük peygamberdir,
Peygamberim Muhammed.
O gelince yayıldı dünyaya,
Barış, sevgi ve rahmet.

Sevgili Peygamberimizi tanımayı çok istiyorum. Çiftliğe döner dönmez O'nunla ilgili kitap okumayı düşünüyorum. Öğrendiklerimi arkadaşlarıma da anlatırım belki. Ama önce denizde başıma gelenleri anlatacağım. Rehbersiz, kılavuzsuz, bir başına yolculuk etmeye kalkanların hâli ne olurmuş, görsünler...

AKCİĞERLERİMİZ

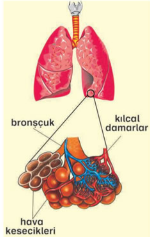
İnsan, yemek yemeden ya da su içmeden birkaç gün dayanabilir. Fakat oksijensiz beş altı dakikadan fazla yaşayamaz.

Hayatımızın devamı için besinle birlikte oksijene de ihtiyaç vardır. Hücrelerimizdeki besinler oksijenle yakılarak enerji üretilir. Vücudumuza oksijen girmediğinde hücrelerimiz kısa sürede ölür. İlk ölen hücreler, beyin hücreleridir.

Akciğerlerimizin yapısında, içine havanın dolduğu küçücük hava kesecikleri bulunur. Sayıları yaklaşık 400 milyonu bulan bu hava keseciklerinin etrafı kılcal damarlarla çevrilidir. Nefesle alınan temiz hava, kılcal damarlardaki kana verilir. Bu sırada kandaki zararlı madde olan karbon dioksit de hava keseciklerine aktarılır.

Akciğerlerimizin içinde, kan damarlarının havayla temas edebileceği yaklaşık 100 metrekarelik bir alan vardır. Bu kadar geniş bir alan, ciğerlerimizin içine nasıl sığdırılmıştır? Damarların havayla temas alanı bu kadar geniş olmasaydı, solunum güçlüğü çeker, belki de hayatımızı sürdüremezdik.

Akciğerlerimizin altında bulunan ve otomatik olarak çalışan diyafram kası, dakikada yaklaşık 16-17 defa nefes alıp vermemizi sağlar. Biz, isteğimiz dışında gerçekleşen bu olaydan haberdar olmayız. Oysa bize çok şefkatli olan Yüce Rabbimiz, her an solunumun düzenli yapılmasını sağlayan bir sistem kurmuştur vücudumuzda.

Akciğerlerimiz gece gündüz hiç durmadan bir pompa gibi çalışarak vücudumuza temiz hava taşır ve kirli havayı da dışarı atar. Bir günde akciğerlerimize soluk alıp verme sırasında giren hava miktarı 10 000 litre kadardır.

Vücudumuza temiz hava almak önemli olduğu gibi kirli havayı atma da çok önemlidir. Eğer ciğerlerimize aldığımız havayı kirlendikten sonra dışarı atamazsak, kanımızda biriken karbon dioksit zehirlenmemize sebep olur.

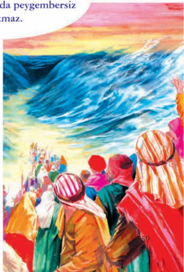
Her nefes alışverişimizde bize hayat veren Rabbimize, nefeslerimiz sayısınca hamd olsun.

Karıncayı rehbersiz,
arıyı beysiz bırakmayan Allah,
elbette insanlığı da peygambersiz
bırakmaz.

SEVGİLİ PEYGAMBERİM

Göklerin bir Ahmed'i,
Yerlerin Muhammed'i,
İki cihan serveri,
Sevgili peygamberim.

Nur damlıyor yüzünden,
Asla dönmez sözünden,
Hep doğrudur özünden,
Sevgili peygamberim.

Mevlâm övmüş yaratmış,
Sevgi ile donatmış,
Âlemleri kuşatmış,
Sevgili peygamberim.

Başımızın tâcıdır,
Dertlerin ilâcıdır,
Kula şefaatçıdır.
Sevgili peygamberim.

Engin Nigâr
(İlâhî Bahçesi - 1)

Şu "saray gibi dünyanın" sobası ve lâmbası olan Güneş, Dünya'mızdan yaklaşık bir milyon defa büyüktür. Güneş'in bir saatte çıkardığı enerjiyi elde etmek için, dünyadaki bütün denizler kadar petrol, dağlar kadar odun ve kömür gerekmektedir.

BEKLENMEYEN MİSAFİRLER

Gecenin geç saatlerinde Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'ın evinin kapısı tıklatıldı... Peygamber Efendimiz kapıyı açınca karşısında ince, narin, nur yüzlü bir insan gördü. Gelen, Peygamber Efendimiz'in en yakın arkadaşı Hazreti Ebûbekir idi. Peygamber Efendimiz misafiri içeriye buyur etti ve sordu:

– Ya Ebubekir! Bu saatte seni buraya getiren sebep nedir?

Allah'ın sevgisini kazanabilmek için malını, mülkünü ihtiyaç sahiplerine dağıtan Hazreti Ebûbekir:

– Ya Resûlallah! Evde yiyecek bir lokma yok. Uzun süredir açım. Belki Resûlullah'ın evinde yiyecek birkaç lokma vardır, deyip geldim...

Peygamber Efendimiz:

– Hele şöyle otur, inşaallah buluruz, dedi. Yıllar önce Mekke'den Medine'ye hicret ederken de mağarada birlikte oturmuşlardı. Bu sırada kapı tekrar çalındı. Peygamber Efendimiz kapıyı açınca, bu defa da uzun boylu, nur yüzlü bir insan gördü. Bu misafir ise Peygamberimiz'in en yakın arkadaşlarından Hazreti Ömer'di. Sevgili Peygamberimiz, Hazreti Ömer'i iltifatla içeriye buyur edip, sordu:

– Ya Ömer, gecenin bu saatinde seni buraya kadar getiren nedir?

– Açlık Ya Resûlallah! Yiyecek bir lokma bulamadım. Uzun süredir açım. Resulullah'ın evinde birkaç lokma bulurum ümidiyle geldim. Hazreti Ömer Efendimiz de malını, mülkünü Allah yolunda harcamıştı...

Peygamber Efendimiz de onlarla aynı durumdaydı. Hatta onlardan daha uzun süredir açtı. Tıpkı Hazreti Ebûbekir ve Hazreti Ömer gibi Resûlü Ekrem Efendimiz de malını mülkünü ihtiyaç sahiplerine dağıtmıştı. Kendisine bir hediye gelse, hemen onu bir ihtiyaç sahibine verirdi. Bütün hayatını başkalarına iyilik yapma düşüncesiyle

geçiriyordu.

Peygamber Efendimiz, gündüz Ebul Heysem'in evinin yanından geçtiğini, onun hurma bahçesinin bulunduğunu söyledi. Birlikte bu sahabiye gitmeyi teklif etti. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem.) en yakın arkadaşları Hazreti Ebûbekir ve Hazreti Ömer ile birlikte Ebul Heysem'in evine gittiler. Kapının önüne varınca Hazreti Ömer seslendi:

– Ebul Heysem!...

– ...

Ebul Heysem'in, beş altı yaşlarındaki oğlu bu sesi duymuş ve tanımıştı.

Çocukta Hazreti Ömer'e derin bir sevgi ve ilgi vardı. Hazreti Ömer'i sürekli Peygamberimiz'in yanında görüyordu. Yarı uykulu vaziyette babasına seslendi:

–Baba, Hazreti Ömer (Allah ondan razı olsun) geldi. Bize sesleniyor...

Babası bu sesi işitmediğinden:

–Yat evlâdım, bu saatte Ömer ne arasın burada, dedi.

Çocuğun aklı hâlâ dışarıdan gelen sesteydi. Artık gözüne uyku girmez durumdaydı. İçeriden cevap gelmeyince bu defa Peygamber Efendimiz'in en yakın arkadaşı Hazreti Ebûbekir seslendi:

– Ebul Heysem!...

Çocuk bu sesi de tanımıştı. Bu sesin sahibinin, Sevgili Peygamberimize yakınlığını biliyordu. Heyecanla babasına :

– Baba Peygamber Efendimizin arkadaşı Ebûbekir geldi, dedi.

Babası bu sesi de duymadığı için oğluna:

– Yat oğlum, bu saatte Ebûbekir'in ne işi olabilir ki burada, dedi.

Bir süre daha sessizlik oldu. Çocuk dışarıdan gelen sese iyice dikkat kesilmişti. Az sonra aynı söz tekrarlandı. Bu defa Peygamber Efendimiz seslendi:

– Ebul Heysem!...

Bu ses, çocuğun en çok sevdiği sesti. Çocuk bu sesi çok iyi tanıyordu. Kalbi Peygamber Efendimizin sevgisiyle dopdolu olan çocuk, babasına sormadan yatağından ok gibi fırladı. Hemen kapıya koştu. Sevincinden büyük bir heyecanla ve coşkun bir sesle:

– Baba Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem.) geldi bize! dedi ve babasının cevabını beklemeden kapıya koştu.

Adı güzel, kendi güzel, ahlâkı güzel, sözü güzel, özü güzel Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın sevgisi, çocuğun kalbinde gözleri yaşartan böyle derin bir heyecan uyandırmıştı...

Acaba bizler de aynı heyecanı duyabiliyor muyuz?

BULMACA

1. "Allah'ın resûlü" anlamındaki söz.
2. Bütün peygamberleri insanlara rehber olarak gönderen yaratıcımız (Yüce Rabbimiz)
3. En son peygamber: Hazreti ...
4. "Allah'ım duamızı kabul et!" anlamındaki söz.
5. Kendisine "Zebur" adlı mukaddes kitabın indirildiği peygamber.
6. Kendisine "İncil" adlı mukaddes kitabın indirildiği peygamber.
7. Hazreti Yusuf Aleyhisselâm'ın babası olan peygamber.
8. Bir süre balığın karnında kalan ve orada Allah'a dua ederek Allah'ın izniyle kurtulan peygamber: Hazreti ...
9. Peygamberler için kullanılan, "elçi" anlamındaki söz.
10. İlk insan ve ilk peygamber. Hazreti ...
11. Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'in en yakın ve en sadık arkadaşı.
12. Kur'ân-ı Kerîm'de adı geçen bir peygamber: Hazreti ...
13. Çocukluğunda Peygamberimize iman eden büyük sahabi ve dört büyük halifeden biri.
14. Kur'ân-ı Kerîm'de anılan, testereyle biçilerek şehit edilmesinden tanıdığımız peygamber: Hazreti ...
15. Kur'ân-ı Kerîm'deki son sûrenin adı.
16. Kur'ân-ı Kerîm'de adı geçen, peygamber olup olmadığı tam olarak bilinmeyen büyük bir zat: Hazreti. ...
17. Bir peygambere inananların bütününe verilen isim
18. Gemicilerin piri olan peygamber: Hazreti...
19. Peygamberlere Allah'ın emir ve yasaklarını ileten büyük melek
20. Kur'ân-ı Kerîm'i kitap hâlinde toplayıp çoğaltan büyük sahabi (Dört büyük halifeden biri): Hazreti ...
21. Nemrut adındaki müşrik kral tarafından ateşe atılan, Şanlı Urfa'da doğan ve bir süre burada yaşayan peygamber
22. İnsanlara doğru yolu göstermek ve Allah'tan gelen mesajı iletmekle görevli seçkin insan
23. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm'ın oğlu olan, peygamber: Hazreti: ...
24. Peygamberlerin en önemli sıfatlarından biri. Allah'ın bütün insanlardan istediği bir davranış.
25. Kur'ân'da anılan Hazreti Zekeriyya Aleyhisselâm'ın oğlu olan peygamberin adı : Hazreti ...
26. Kendisine kitap verilmeyen, sadece mevcut dini tebliğ eden peygamber
27. Kendisine "Tevrat" adlı kutsal kitabın indirildiği peygamber
28. En çok hastalık çeken ve sabır kahramanı olarak bilinen büyük bir peygamber.
29. Kur'ân'da, kardeşleri tarafından kuyuya atılmasıyla ilgili hikâyesi anlatılan, peygamber: Hazreti ...
30. Güzel dinimizin adı.
31. Kur'ân-ı Kerîm'de adı anılan, peygamber olduğu tam olarak bilinmeyen büyük insan: Hazreti: ...
32. Hazreti Davut Aleyhisselâm'ın oğlu olan. Kuş dilini bilmesi, kuşları ve karıncaları bir asker gibi çalıştırması, maddeyi nakletmesi gibi mucizelerinden tanıdığımız peygamber: Hazreti ...
33. Kur'ân-ı Kerîm'de adı anılan, terzilerin piri olarak bildiğimiz peygamber.
34. Kur'ân-ı Kerîm'de adı anılan Hazreti Musa'nın kardeşi olan peygamber.
35. Adaletiyle yakından tanıdığımız dört büyük halifeden biri : Hazreti ...

BULMACA

20↓ 1→ 31↓ 34↓ 25↓ 18↓ 22↓ 2→ 3→ 27↓ 24↓ 4→ 21↓ 5→ D 29↓ 6→ 19↓ 7→ 23↓ 32↓ 35↓ 8→ 9→ 33↓ 10→ 11→ 26↓ 12→ 13→ 28↓ 30↓ 14→ 15→ 16→ 17→

ŞİFRE

Allah'ın verdiği nimetlere karşılık bizden istenen üç görev var: Zikir, fikir, şükür... Bir şey yemeye başlamadan evvel, "Allah'ın adıyla" anlamında "Bismillâh" demek zikirdir. Yedikten sonra "Elhamdülillah" demek şükürdür. Yerken bu nimetleri veren Allah'ın bize olan şefkatini, bu nimetleri ne kadar güzel yarattığını düşünmek de fikirdir.

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Evinizin bir hafta boyunca düzenlenip toplanmadığını ya da sokakların temizlenmediğini, çöplerin ve fabrika atıklarının kaldırılmadığını bir düşünün. Şüphesiz çevremiz yaşanmaz hâle gelirdi.

Yaşadığımız dünya da bir fabrika gibi işlemektedir.

Ağaçlar ve diğer bitkiler bir fabrika gibi ürünler çıkardığı hâlde, çevremizde çirkin görüntüler oluşmaz. Kuruyup dökülen yapraklar da kısa sürede toprağa karışır.

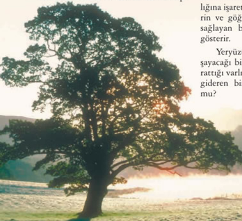
Her yıl binlerce hayvan türünün atıkları ve ölüleri temizlenip kaldırılmasa idi yeryüzü yaşanmaz hâle gelirdi. Örneğin ilkbaharda yaratılıp, kışa doğru ölen sinek ve kelebek gibi böceklerin kalıntıları harika bir şekilde ortadan kaldırılmaktadır.

Büyük hayvanların ölüleri ise çakal, aslan, kartal, akbaba ve kurtçuklar gibi canlılar tarafından kısa sürede temizlenir.

Bahar ve yaz aylarında kirlenen hava, rüzgârla ve yağmurla temizlenir.

Bir ev temiz ve düzenli ise o evi temizleyip düzenleyen birinin varlığına işaret eder. Aynen bunun gibi yerin ve göğün sürekli temiz kalmasını sağlayan bir yüce kudretin varlığını gösterir.

Yeryüzünün; canlıların zevkle yaşayacağı bir ortam hâline gelmesi, yarattığı varlıkların her türlü ihtiyaçlarını gideren bir yaratıcıya işaret etmiyor mu?

HER ŞEY YERLİ YERİNDE

Sıcak bir yaz gününde Nasreddin Hoca, Akşehir'den köyüne dönüyordu. Yolda gelirken cıvıl cıvıl kuşları, rengârenk çiçekleri, uçuşan kelebekleri seyrediyor ve içinden, "Her şeyi ne kadar da güzel yaratmışsın Allah'ım. Tabiatı o güzel isimlerinin tecellisi olarak süslemişsin." diyordu. Bir yandan da boş durmuyor, Yüce Allah'ın adını anıyor, ilâhîler mırıldanıyordu.

Köye yaklaşmış, ancak bunca yolu yaya olarak geldiğinden çok yorulmuştu. Üstelik hava oldukça sıcaktı. Bu yüzden Nasreddin Hoca epeyce terlemişti. Dinlenmek için yol kenarındaki bir ceviz ağacının gölgesine oturdu ve torbasını bir kenara bıraktı. Sonra da mendilini çıkarıp terini sildi ve rahat bir nefes aldı.

Hoca, bir yandan tespih çekiyor bir yandan da tabiatı seyrediyordu. Az sonra "Meyveleri, çiçekleri, ağaçları, kuşları, böcekleri ne kadar güzel yaratmış Yüce Mevlâmız." diye iç geçirdi. Bir ara önündeki tarlada bulunan koca koca kabaklar ilişti gözüne. "Küçücük bitkide bu kadar büyük meyveler..." dedi içinden. Sonra bir ceviz ağacının altında oturduğunu hatırladı ve başını kaldırıp yukarıya bakınca, küçücük cevizleri gördü!

"Allah Allah! Aman yâ Rabbi! Gerçi Senin hikmetinden sual olmaz, ama bu kocaman ağaçta minik cevizler, şu küçük bitkide koca kabaklar... Bunun hikmeti nedir?" diye düşündü.

Hoca, bunları düşünürken serinlemek için kavuğunu çıkarıp yanına koydu. Şöyle biraz kestireyim diye başını ağaca yasladığı sırada, tam kafasının ortasına "patt!" diye bir ceviz düşmesin mi!

Her olaydan ibret aldığı gibi bundan da ders çıkaran Nasreddin Hoca, hemen Rabbine yönelip: "Sen hakîmsin Yâ Rabbi! Her şeyi hikmetle, yerli yerinde yapıyorsun. Senin işine karışmak ne haddime! Ya bu ağaçta kabaklar olsaydı da başıma onlardan biri düşseydi, ne olurdu benim hâlim?" dedi ve hâline şükretti.

5
Bölüm

Ahirete İnanıyorum

DEDEMİN RÜYASI

Kıvırcık öldü. Oysa kuzuma çok iyi bakmıştım. Ama yine de öldü işte. Üzüldüm... Çok ağladım.

"Başka kuzu vereyim." dedi anneannem. İstemedim. Tutmaz ki onun yerini.

"Ömrü bu kadarmış!" dedi annem. "Hayatı veren de Allah, alan da..."

Her canlı ölürmüş. Biz de öleceğiz zamanı gelince. Ruh bedenden ayrılınca organlar duruyor, çalışmıyormuş artık. Cansız bir beden kalıyormuş geride. Öldükten sonra neler oluyor, ruh nereye gidiyor, merak ediyorum.

"Öldükten sonra kabir hayatı başlıyor." dedi babam. Kıyamete kadar sürermiş bu hayat. Allah'a inanıp

ibadet edenler için cennet bahçesi olurmuş kabir. Bütün insanların sınavı bitince dünyanın sonu gelir, ahiret başlarmış. İnsanlar dirilir, hesap verirmiş Allah'a.

Peygamberimiz ahiretin varlığını, insanların tekrar dirileceğini haber verdiği zaman, bazıları buna inanmamış. Hatta bir tanesi kuru kemikleri ovalayıp toz hâline getirip. Sonra da "Kim diriltecek bunları?" demiş alayla. Yüce Allah Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle cevap vermiş onlara: "İlk olarak kim yarattıysa o diriltecek!"

"Hâlbuki gözümüzün önünde her yıl ölüp dirilir bu tabiat." dedi anneannem. "Kışın kefen giymiş gibi bembeyaz olur; kurur bağlar, bahçeler, solar çiçekler. Baharda yeniden doğar her şey, ortalık şenlenir."

Anneannem bahçe ve çiçek deyince, dedem geldi aklıma. Sabahtan beri bahçede sessiz sedasız oturuyordu dedeciğim. O da mı üzülmüştü acaba? Hemen yanına gittim.

"Üzülme dedeciğim, ahiret var!" dedim. "Bak, ben artık ağlamıyorum."

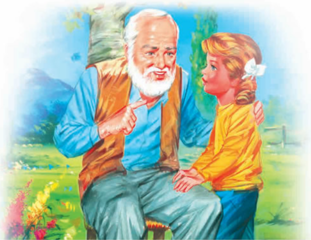
Dedem, "Biliyorum." dedi gülümseyerek. "Dün gece babamı gördüm rüyamda, cennetteydi. Duygulandım biraz."

Küçük yaşta yetim kalmış dedem. Hayal meyal hatırlarmış babasını.

"Cennet nasıldı dede?" diye sordum.

"Hiçbir gözün görmediği, hiçbir

kulağın işitmediği, hiçbir insanın düşünemediği kadar güzeldi." dedi.

"Yemyeşildi bahçeler..." diye devam etti. Dalıp dalıp gidiyordu ötelere. "Rengârenk çiçekler, çeşit çeşit meyveler, yiyecekler, içecekler, şırıl şırıl akan ırmaklar vardı. Ve o ırmaklar üzerinde kurulu köşkler, saraylar. Her biri birbirinden güzel ve birbirinden genişti. Üstelik kimi inci, kimi mercan, kimi yakuttandı. Kendi köşkünü gezdirdi babam. Sonra, öyle güzel bir köşke getirdi ki beni, güzelliğini ne sen sor, ne de ben söyleyeyim. Gören bilir ancak."

"Anlat dede anlat!" dedim.

"Nakış nakıştı duvarları. İpek döşemeler, hizmetçiler... Dedim ya, gören bilir. "Sen çok sıkıntı çektin, yine de dinî görevlerini aksatmadın. Senin köşkün onun için bu kadar güzel." dedi babam. Girecektim köşküme, biri tuttu beni. "Daha vakit var, acele etme." dedi. O sırada uyanmışım..."

Üzüntümü çoktan unutmuştum. "Dede, beni de alır mısın köşküne?" diye atıldım hemen.

Neşeyle gülerek, "İbadetlerini yaparsan alırım." dedi.

"Yaparım dedeciğim!" dedim. Ben bir Müslümanım, Müslümanca yaşarım elbet."

Dedem, "İyi öyleyse." dedi. "Zaten cennete de ancak böyle gidilir. İbadetlerini yerine getiren,

kötülüklerden arınan insan, cennete lâyıktır."

Sevindim. Sonra aklıma geldi.

"Dede" dedim. "Sen yaşlı ve hasta bir adamsın. Perhizin var. Cennette gördüğün her şeyi yiyemezsin ki!"

Güldü dedem. Şunu anlattı: "Peygamberimizin yaşlı, beli bükülmüş bir halası varmış. Zorlanarak yaptığı ibadetlerindeki kusurları kastederek, "Ben bu hâlimle cennete girebilecek miyim?" diye sormuş O'na. Şakalarında bile yalan olmayan Sevgili Peygamberimiz, onun iki büklüm hâlini kastederek, "Sen bu hâlinle cennete giremezsin." demiş. Halası üzülmüş, ama O hemen açıklama yaparak güldürmüş halasını. "Halacığım," demiş. "Niçin üzülüyorsun? Ben sana cennete giremezsin, demedim ki. Bu hâlinle giremezsin, dedim. Cennete çok genç ve güzel bir hanım olarak gireceksin!"

"Ne güzel!" dedim sevinçle. "Hep genç, hep güzel, hep sağlıklı olarak sonsuza kadar mutlu yaşamak ve hiç ölmemek!"

Sonra birden aklıma geldi. Ölmeden cennete gidilmez ki! "Sen ölmekten korkmuyor musun?" diye sordum dedeme.

"Neden korkacakmışım?" dedi kaşlarını çatarak. "Ben Allah'a ve ahirete inanıyorum. Hem biliyorsun, Adem atamız cennetten geldi. Cennet bizim asıl vatanımız. Dostlarımız,

yakınlarımız da orada. Burada kalanlar da nasıl olsa bir gün oraya gidecek. Üstelik bir düşünsene, ölüm olmasaydı, dünyanın hâli ne olurdu?"

"Ne olacak?" dedim gülerek. "Senin gibi yaşlı ve hasta bir sürü insanla dolardı."

Şaka söyledim aslında, ama dedem gülmedi.

"Tabi yaa!" dedi. "Hem vakti dolan gidecek ki gelene yer açılsın. Ahirete inanmayan korksun ölümden. Ben neden korkayım."

Dedem, "Allah dünyayı bir sınav, bir imtihan meydanı olarak yarattı." dedi. "Allah'a inanıp ibadet edenler, zorluklara katlananlar, iyilik yapanlar tam puan alır. Sınavı geçer. İnanmayanlar, kötülük yapanlar bu sınavı kazanamaz ve cehennemde ceza görür. "Cennete herkes sığmaz mı dede?" diye sordum. "Cehenneme gerek var mı?"

Dedem güldü. Soruma yine bir soruyla karşılık verdi: "Sence bu âdil olur muydu?"

Düşündüm. Ben sınavlara çok çalışıp iyi notlar alsam, bir başkası da hiç çalışmadan kopye çekerek aynı notları alsa haksılık olurdu. Hayat da bir sınavsa sonuçta herkes hak ettiğini almalı. Dünyada iyi insanlar olduğu gibi kötüler de var. Şöyle diyor dedem: "Çeken çektiğiyle, kötüler ettiğiyle gidiyor dünyadan. Adalet cezayı gerektirir. Ahiret olacak ki hak yerini bulsun."

Cehennemde neler olduğunu sordum dedeme.

"Ateş var!" dedi. "Ceza var, kötüler için..."

Ahiretle ilgili ne çok şey biliyordu dedem. Nasıl biliyordu bunları, gitmeden, görmeden?

"Allah bizi seviyor." dedi. "O yüzden, kutsal kitabımız Kur'ân'da her şeyi önceden haber veriyor. Her davranışın sonucunu açıklıyor. Sonradan pişman olmamızı istemiyor. Peygamberimiz de uyarıyor bizi hadisleriyle."

Sonra, ötelere dalıp, bir şiir okudu dedem bana. Şiiri sevdiğimi biliyor ya!

Kimler geldi, kimler geçti,
Herkes ektiğini biçti,
Sonucunu kendi seçti;
Ahirette, ahirette
Ya sevinçte, ya kederde.

Dünyada kalırım sanma
Malla, mülkle oyalanma
Ahireti hiç unutma
Sıra sende, sıra sende
Yönel artık ibadete...

İşte bak, Allah'ın rahmetinin eserlerine;
ölmüş toprağa nasıl hayat veriyor!
İşte bunları yapan kim ise,
ölüleri de O diriltecektir.
O, her şeye hakkıyla kâdirdir.

(Rum sûresi, 50. âyetin meali)

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Gayet güzel döşenmiş, süslü bir evde misafir olan birisine her öğün leziz yemekler, meyveler ve çayların bir asansörle getirilip bırakıldığını düşünelim. Misafir, görmese bile bir ev sahibinin varlığından şüphe edebilir mi?

O evde gördüğü süsler, güzellikler ve yediği nefis yemekler, içtiği çaylar bir ev sahibinin var olduğuna delil olmaz mı? Başka bir delil araştırmak gülünç değil midir?

İşte üzerinde yaşadığımız yeryüzü, Allah'ın düzenli ve süslü bir şekilde yarattığı bir misafirhane gibidir. İnsanlar, geçici olarak bu misafirhanede oturmaktadırlar. Bütün yiyecek, içecek, giyecek ve benzeri ihtiyaçlarını düzenli bir şekilde her mevsimde yaratıp gönderen Allah'tır.

Ancak bir plânlama ile meydana gelebilecek bu düzeni gören insanlar, oturdukları dünya misafirhanesinde yaratıcıyı görmeseler bile yaratıcının varlığından şüphe edebilirler mi?.

Eğer şüphe etseler, ikramlarını gördükleri ev sahibini tanımamazlıktan gelen misafirin durumundan daha gülünç duruma düşmezler mi?

ONLAR BUNU BİLİYORLAR MI?

Adamın birisi, durmadan hayaller görüyor, kendisini bir buğday tanesi sanıyordu. Hatta bazen de kendisinin bir darı tanesi olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden "Tavuklar beni her an yiyebilir!" deyip bir türlü dışarı çıkmıyordu. Yakınları onu ikna etmek için çok çalıştılar:

– Olur mu öyle şey kardeşim, sen koskoca adamsın. Buğday da değilsin, darı da. Saçmalama, kendine gel!

– Boş ver bu hayalleri, kuruntularından vazgeç!

– Koca adamsın baksana, bu hâlinle tavuklar senden korkar.

– Darının, buğdayın aklı fikri olmaz, üstelik onlar konuşamaz. Oysa sen akıllı bir adamsın.

– Hayal görüyorsun, sinirlerin bo-

zulmuş, biraz dinlen, gibi sözler söyleseler de nafile... Bir türlü ikna edemediler onu.

Çünkü ruh sağlığı bozulan zavallı adam, bunu kafasına koymuş ve buğday olduğunu baştan kabul etmişti bir kere: "Onlar ne derse desin, hangi delili getirirse getirsin, nasıl bir ispat yaparsa yapsın, belli ki ben bir buğday tanesiyim." diyordu içinden. Hatta tavukların kendisine kötü kötü baktığına, kendisini yemek için fırsat kolladığına inanıyordu.

Günler geçtikçe adamın korkuları arttı. "Ben bir darıyım, tavuklar beni yiyecek! Ben bir buğdayım, tavuklar dışarıda beni bekliyor. Dışarıya bir çıksam beni yutacaklar Allah muhafaza!" demeye başladı.

Sonunda ailesi ve yakınları onu uzman bir doktora götürdüler. Durumu doktora izah ettiler.

Adam hastanede bir süre tedavi gördü. Artık iyileşiyordu. Nihayet taburcu olup, evine döneceği gün geldi. Doktorla vedalaşırken içindeki bir endişeyi ona açtı:

– Doktor Bey, tamam anladım artık darı ya da buğday tanesi değilim, gerçekten ben bir insanım. Buna rağmen sokağa çıkmak istemiyorum. Çünkü hâlâ tavuklardan biraz korkuyorum.

Doktor şaşırarak:

– O niye? Tavuklar bir insana nasıl zarar verebilir ki?

Adam, derin bir nefes alarak:

– Ben darı ya da buğday olmadığımı biliyorum. Yalnız, merak ettiğim bir şey var. Acaba dışardaki tavuklar bunu biliyorlar mı? İşte bundan endişeleniyorum, dedi.

İnsanoğlu, içindeki peşin fikirlerinden, şüphelerinden kurtulamadığı sürece gerçeği göremez ve doğru yolu bulamaz. Bunun için hiçbir konuda ön yargılı olmayalım. Bir meseleyi tarafsızca araştırıp doğruyu bulmaya çalışalım.

GÜL VERECEĞİM

Güz gelir,
Her yer sarı...
Döker ağaçlar yaprakları.

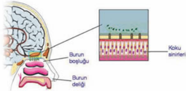
Sonra kış
Ölür sanki ağaçlar
Kimsecik kalmaz ortalıkta
Her yer bembeyaz...

Ve ardından gelir bahar,
Canlanır yeniden ağaçlar...
Sanki kalkarlar derin uykudan.

İnsanlar da
Uyanıp kalkacakmış,
Baharda canlanan ağaçlar gibi.
Ben de koşup hemen,
Sevgili Peygamberimin yanına,
Gül vereceğim O'na...

M. Cemil Erdem

BURUN

Yaşamak için soluk alıp veririz. Fakat soluduğumuz hava her zaman akciğerlerimize girecek kadar temiz, nemli ve sıcak değildir. Eğer dışarıdaki hava doğrudan akciğerlerimize alınacak olursa, akciğerlerimiz tozlu, mikroplu havayla iltihaplanabilir. Üstelik soğuk olduğu için hasta olabiliriz. İşte burnumuz, dışarıdan aldığımız havayı akciğerlerimize uygun hâle getirecek özelliklerde yaratılmıştır.

Burnumuzun dışarı doğru açılan iki deliği bulunur. Burnun içinde, "burun boşluğu" denilen yerde geniş, kıvrımlı hava kanalları vardır. Bu kanalların üzeri tüycüklerle ve mukus adı verilen yapışkan sıvı ile kaplıdır. Aldığımız hava içindeki toz parçacıkları, burun deliklerindeki kıllar tarafından tutulur. Tozlar ve mikroplar, nefes borusundaki tüycükler ve yapışkan sıvı tarafından tutulur. Böylece zararlı maddelerin ciğerlerimize girmesi önlenir. Aynı zamanda bu kanallardan geçen hava ısınır ve nemlenerek ciğerlerimize gider.

Burnumuzun, havayı "akciğerlerimize uygun" hâle getirmesinin yanında, çok önemli bir görevi daha vardır: Koku almak. Çevremizdeki maddelerin, yiyeceklerin kokusunu burnumuzla alırız. Burun boşluğunun üst tarafına, kokuya duyarlı sinir hücreleri yerleştirilmiştir. Sinir hücrelerinin uzantıları yapışkan mukus sıvısı içinde bulunur. Soluduğumuz hava ile birlikte gelen koku molekülleri, mukus sıvısı içinde çözünür ve sinir hücreleri uyarılır. Sinir hücreleri bu uyarıları beyindeki koku alma merkezine iletir. Uyarılar beyinde yorumlanır ve böylece koku algılanır.

Aslında bu işlemlerin yapılması çok karmaşık lâboratuvar şartlarını gerektirir. Fakat burnumuza yerleştirilmiş bu mekanizma sayesinde hiçbir zorluk çekmeden çevremizdeki kokuları çok rahat algılarız.

Yiyeceklerin kokusu ve tadı, beynin aynı bölümünde değerlendirilir. Bu sayede yediğimiz yiyeceklerin tadını ve kokusunu birlikte algılarız. Burnu tıkalı birisi yediği yiyeceklerin kokusunu alamayacağı için tam lezzet de alamaz.

Ciğerlerimizi temiz havayla doldurduğumuzda, çiçekleri doyasıya koklayıp ferahladığımızda, bizi en mükemmel cihazlarla donatan Rabbimizi hatırlamalı ve O'na bir kez daha şükretmeliyiz.

KANUNÎ SULTAN SÜLEYMAN VE KARINCA

İstanbul'da güneşli bir günün sabahı, Topkapı Sarayı'nın avlusunda bulunan Has Oda'nın kapısı açıldı. Başında görkemli bir kavuk taşıyan, uzun boylu genç, ağır adımlarla arka bahçeye doğru ilerledi. Bu genç, bütün dünyaya hükmeden muazzam Osmanlı Devleti'nin kudretli hükümdârı Kanunî Sultan Süleyman'dan başkası değildi. İşinden vakit bulduğu zamanlarda nefes almak için arka bahçeye çıkar, ağaçları ve denizin maviliğini seyrederdi. Deniz, güneş ve ağaçlar o gün de çok güzeldi. Fakat ağaçlardan birkaç tanesinin yapraklarının buruşmuş olduğunu gördü. Hemen yanlarına yaklaştı ve dikkatle incelemeye başladı.

Az sonra bu durumun sebebini anlamıştı. Karıncalar sarmıştı güzelim dalları. Aklına hemen bu ağaçları ilâçlatmak geldi. Böylece ağaçlar karıncadan kurtulacak ve

rahat bir nefes alacaklardı. Fakat birden durakladı. Karıncalar da can taşıyordu. Onlara zarar vermek doğru olur muydu? Bir türlü işin içinden çıkamayan Kanunî, meseleyi çözmek için hocası Ebussuud Efendi'yi aradı. Hocası odasında yoktu. Hemen oracıkta bulunan bir kâğıt parçasına kafasını kurcalayan soruyu yazdı ve hocasının rahlesinin üzerine bırakarak oradan ayrıldı.

Birkaç saat sonra hocası odasına gelmiş ve rahlesi üzerindeki kâğıdı görmüştü. Yazıyı okuduktan sonra eline kalemini alan Ebussuud Efendi, bu yazının altına bir şeyler yazdı ve kâğıdı yine rahlenin üzerine bıraktı.

Kanunî Sultan Süleyman, diğer işlerinden fırsat bulduğu bir an, yeniden hocasının odasına uğradı. Hocası odasında yoktu, fakat rahlenin üzerine bıraktığı kâğıt parçasında kendi yazısının dışında bir şeyler daha yazılmış olduğunu gördü. Merakla yazıya doğru eğildi. Okudukları karşısında ibretle tebessüm etti. Kâğıdın üst kısmında Kanunî'nin hocasına yazdığı soru vardı. Merhametli Hünkâr hocasına şöyle diyordu:

"Meyve ağaçlarını sarınca karınca,
Günah var mı karıncayı kırınca?"

Hocası Ebussud Efendi ise bu sorunun altına şu cümleleri eklemişti.

"Yarın Hakk'ın divanına varınca,
Süleyman'dan hakkın alır karınca!"

Evet merhametimiz o kadar büyük olmalıydı ki bir küçücük karınca bile bunun dışında kalmamalıydı. İşte bu ahlâk ile ahlâklanan Kanunî Sultan Süleyman, bir karınca karşısında duraklamış ve onu incitmekten çekinmişti.

Kendi yaratılışını unutarak
"Şu çürümüş kemikleri kim diriltecek?"
diye Bize misal vermeye kalkar.
Ey Muhammed, ona de ki:
"Onları ilk defa yaratan diriltir.
Hem O, yaratmanın her türlüsünü bilir."

(Yasin sûresi, 78 ve 79. âyetlerin meali)

"Kabirde sürekli kalmayacağız..."
Allah'ın bizlere ikram ettiği,
saymakla bitiremeyeceğimiz
bu nimetlerin elbette bir hesabı var.

* * *

YENİ HAYAT

Übey bin Halef, elindeki çürümüş bir kemikle Peygamber Efendimizin karşısına dikildi. Öldükten sonra insanın yeniden dirileceğine bir türlü aklı yatmıyordu. Çürümüş kemiği parmakları arasında ufalayarak Sevgili Peygamberimize (Aleyhisselâtü vesselâm) sordu:

– Bu çürümüş kemikleri kim diriltebilir?

Yüce Allah, bu soruya Peygamberimizin şöyle cevap vermesini istedi:

– Ey Muhammed, de ki: "Onları ilk defa yaratan diriltir, hem o yaratmanın her türlüsünü bilir."

(Yasin sûresi 79. âyetin meali)

Kışın ölmüş gibi duran üç yüz bin çeşit bitkinin baharda tekrar yeşillenip çiçek açması, öldükten sonra dirilmeye en güzel örnektir.

Nasıl ki koca bir incir ağacının özelliklerine ait bütün bilgiler küçücük çekirdeğinde yerleştirilmiştir. Aynen öyle de insana ait bütün özellikler de hücrelerde bulunan DNA'larda kodlanmıştır. Kuru bir çekirdekten koca bir ağacı, minicik bir hücreden insan gibi mükemmel bir varlığı yaratan Allah, hiç şüphesiz öldükten sonra onu tekrar diriltebilir ve muhakkak diriltecektir.

BULMACA

1. İnsanların ahirette toplanacakları meydan.
2. İlk yaratılan varlık (Aynı zamanda Kur'ân'da bir sûrenin adı).
3. İman etmeyenlerin gideceği ceza yeri
4. İnkâr eden
5. Bu dünyada yaptığımız bütün işlerden hesaba çekilmek
6. İman edip, yararlı işler yapan iyi insanların ahirette gideceği mükâfat yeri
7. Ölünce bedenimizden ayrılacak olan ve ölümsüz olan varlığımız
8. İsyan kelimesinin zıt anlamlısı
9. "Ben şahitlik ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Hazreti Muhammed Allah'ın kulu ve elçisidir." anlamındaki söze verilen isim
10. Allah'ın serbest kıldığı, haram olmayan
11. Bir şeye kesin olarak, tereddütsüz inanmak
12. Mahşer günü bütün insanların üzerinden geçeceği köprü
13. İnsanın iman etmesi ve doğru yolu, bulması nimeti (İsim olarak da kullanılır.)
14. Yeryüzünde iman eden hiç kimse kalmayınca, "bütün evrenin yıkılması" hadisesine verilen isim
15. Yok olmamak, sonu olmamak
16. Cennetteki iyi insanların göreceği: Allah'ın cemaline verilen isim
17. Allah'ın yasakladığı bir işin yapılmasıyla ne kazanılır?
18. Öteki âlemde sevaplarımızın ve günahlarımızın ölçüldüğü yer
19. Dünyadan sonraki hayatımız, "öldükten sonra gidilen âlem"
20. Günahlardan dönmek, günahı terk edip af dilemek
21. Cehennemde görevli meleklere verilen isim
22. Dünya ve ahiret hayatını yaratan
23. Cennette içilen güzel bir içecek. (Aynı zamanda Kur'ân'da bir sûre adı)
24. Helâl olmayan, Allah'ın yasakladığı, bize zararlı olan şeyler
25. Bir cennet ağacı
26. İman eden
27. Kıyamet günü sûru üflemekle, yeniden dirilişi haber vermekle görevli olan melek (Dört büyük melekten biri)
28. Allah'a ortak koşan
29. Allah'ın sevmediği bir davranış şekli (itaatin zıddı...)

BULMACA

21 24 28 Z 17 1 15 19 23 26 2 3 29 4 5 16 22 27 6 7 8 9 25 18 10 11 12 20 13 14

ŞİFRE

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Bir yerde görkemli, saray gibi bir binaya rastlasak bu binanın gösterişi, mükemmelliği, sahibinin varlıklı, zengin birisi olduğunu gösterir.

Binaya dikkat ettiğimizde her yanı güzel işlemelerle süslenmiş, etrafı renk renk çiçeklerle güzelleştirilmiş olduğunu görsek, bina sahibinin sanatı sevdiğini ve güzelliğe önem verdiğini anlarız.

Sonra görsek ki çevrede yaşayan bütün insanların üç öğün yemekleri evin mutfağından dağıtılıyor. Bahçesinde ziyafetler veriyor. Ev sahibinin insanlara ikram etmeyi seven merhametli birisi olduğuna kanaat getiririz. Yemekleri karşılıksız dağıttığı için onun cömert birisi olduğunu anlarız.

Üzerinde yaşadığımız dünya da mükemmel bir saraya benzer. Bu sarayın tavanı yıldızlarla süslenmiş, tabanı ise rengârenk çiçeklerle donatılmıştır.

Güneş ısı ve ışık veren bir soba, ay gece lâmbası görevi yapan bir kandil, seher vakti öten horoz çalar saatimiz gibidir. Bu sarayın misafiri olan canlılara ve özellikle de insanlara binlerce çeşit yiyecek, her mevsim vakti vaktine gönderilmektedir.

Allah'ın dünyadan milyonlarca kat büyük yıldızları ve dev gök cisimlerini bir düzen içinde hareket ettirmesi, onun sonsuz ilim ve güç sahibi olduğunu gösterir.

Yeryüzündeki göz kamaştıran güzellikler, onun güzel olduğunu, güzellikleri yaratmada eşsiz olduğunu gösterir.

Canlılara ve özellikle insanlara binlerce çeşit nimetleri ikram etmesi, her canlının ihtiyacına göre farklı türde besinlerle beslemesi Rabbimizin çok cömert ve rızık verici olduğunu gösterir.

6
Bölüm

Kadere İnanıyorum

KADER Mİ, RASTLANTI MI?

Hava çok güzel bugün. Güneş ışıl ışıl. Kahvaltıdan sonra arabayla gezintiye çıkacağız. Teyzemlerin tatil köyüne de uğrarız belki.

Anneannem, bir süre önce kuluçkaya yatan ördeklerin ve tavukların kuluçka sürelerinin dolmak üzere olduğunu söyledi. Çok sevindim. Bayılırım civcivleri okşamaya. Yumuşacık olurlar hepsi. Çiftlikten ayrılmadan önce görmek istedim onları. Yumurtalar hâlâ çatlamamıştı, ama tavuklar ve ördekler kümeste değildi. Bu benim için büyük fırsattı. Bir deney yapmak istedim. Ördek yumurtalarından birini alıp tavuk yumurtalarının arasına yerleştirdim. Ördek yavrusu tavuklarla büyüyünce nasıl olacak acaba? Görmek için sabırsızlanıyordum.

Annem ve babam arabaya ilk yardım çantasını, yiyecek ve içecekleri

yerleştirdikten sonra yola çıktık. Yemyeşil ormanların arasındaki asfalt yolda ilerledik. Birkaç yol ayrımını geçtik. Ardından, tatil köyüne gittiğini sandığımız toprak yola saptık. Uzun süre ilerledikten sonra, karşımıza bir kasaba çıkınca yanlış yola girdiğimizi anladık. Neşemiz kaçtı. Birilerine yol sormaya karar verdik. Kasaba girişindeki ilk eve yöneldik. Bahçe içinde, taşlardan yapılmış güzel bir evdi bu.

Kapıyı çaldık. Hızla açılan kapının ardında bir çocuk vardı ve oldukça telâşlıydı. Ağlıyordu:

"Ne olur yardım edin, babam çok hasta!" dedi hıçkırarak. Hemen içeri girdik. Şömineli geniş bir odaydı burası ve yan tarafta, üst kata çıkan bir merdiven vardı. Merdivenin yanında genç bir adam boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Yüzü, gözü şişmişti ve dudakları neredeyse patlayacakmış gibi duruyordu.

Babam bu hasta adamı güçlükle sedire yatırırken, neler olduğunu sordu.

"Bahçede incir topluyorduk." dedi çocuk ağlayarak. Ağaca yabanî arılar yuva yapmış. Babama saldırdılar. Yüzünü, dudaklarını, ellerini soktular. Yaralara çamur sürdü, ama işe yaramadı. Eve zor attı kendini.

Babam, adamın boğazını sıkan düğmeleri açıp, dudaklarını araladı. Rahatça nefes almasını sağladı. Annem, çantasından hiç ayırmadığı alerji ilâcını ve böcek sokmasında kullanılan kremleri getirdi. İlâcı, yarı baygın yatan adama güçlükle içirdiler, kremleri sürdüler.

Sonra, "İşe yaramayacak." dedi babam. "Durumu ağır, doktor gerekli." Onu sırtına alıp arabaya taşıdı ve bize evde beklememizi söyleyip ayrıldı.

Saatler sonra geri döndüler. Kasaba doktorunu bulup gerekli müdahaleyi yaptırmışlar. Kendine gelmiş zavallı adam. O kadar minnettardı ki babama, bırakmak istemedi bizi. Oğluyla birlikte yaşayan kimsesiz biriymiş meğer.

Acıkmıştık. Annem yanına aldığı yiyecekleri masaya dizdi. Babam da şömineyi yakıp mısır közledi. Yanına da çaydanlığı koymak üzereydi ki, şöminenin üstündeki küçük, eski bir resim dikkatini çekti.

Uzun uzun baktıktan sonra, "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu genç adama.

"Babamın resmi o." dedi genç adam... "Fakirdi babam. Küçük bir çocukken, zengin bir adama evlâtlık verdi beni. O gün bu gündür, onu ve kardeşlerimi hiç görmedim."

Babam çok duygulanmıştı. Onu ilk kez bu durumda görüyordum. "Er-

kekler ağlamaz." derdi babam, ama ağlarmış meğer. Sonra öğrendik ki bu acıyıp yardım ettiğimiz adam, babamın öz kardeşiymiş. Birbirlerini yıllardır görmedikleri gibi, haber dahi alamamışlar. Garip buluşmanın şokunu atlatınca, uzun uzun konuştuk yeni tanıdığım amcamla.

Tekrar görüşmek üzere ayrılırken, "Kader..." dedi babam. "Yolu kaybetmeseydim, kayıp kardeşimi asla bulamazdım. Her işte bir hayır vardır. Ne demişler: Kadere inanan, kederden kurtulur. Allah'ın takdirine güvenmek gerek. Çünkü Allah, olmuş ve olacak her şeyi önceden biliyor."

Kaderin ne demek olduğunu sordum babama. Allah her şeyi önceden bildiği için olacakları belirler, yazar. Kuş, kaderle uçar; yaprak, kaderle düşer dalından.

"Alın yazısından kaçılmaz." dedi annem. "Süleyman Peygamberin yanına ölüm meleği Azrail gelmiş bir gün. Hazreti Süleyman'ın vezirine ters ters bakmış. Korkmuş vezir. Süleyman Peygamberden kendisini Hindistan'a göndermesini istemiş. O da Allah'a dua edip, rüzgâra emretmiş, götürmüşler hemen. Sonra, Hazreti Süleyman Aleyhisselâm, Azrail'e sormuş: "Vezirime niye öyle ters ters baktın?"

Azrail şöyle cevap vermiş: Bana onun ruhunu az sonra Hindistan'da almam emredildi. Burada ne arıyor, diye düşündüm."

Güler misin, ağlar mısın tarzı bir olay. Adam, Azrail'den kaçayım derken eline düşmüş bilmeden!

Bir şey kaderde varsa kimse engel olamaz, bunu anladım. "Ama tehlikelerden de korunmamız gerekmiyor mu?" diye sordum babama. Babam dedi ki; "Mutlaka gerekiyor. İsteğimizin dışında gerçekleşen olaylardan sorumlu değiliz ama kendi kararlarımız sonucu gerçekleşen olaylardan sorumluyuz. Allah her şeye bir sebep yaratmış dünyada. Tohum atmadan ekin olmaz. Çalışmadan bir iş başarılmaz."

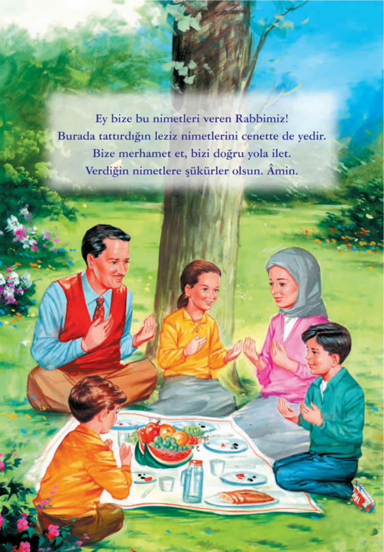
Hazreti Ömer'i anlattı sonra. Kaderin ne olduğunu iyi bilirmiş o. Bir gün, arkadaşları ile birlikte yolculuğa çıkmış. Bir şehre girmek üzerelermiş ki, orada veba hastalığı olduğunu duymuşlar. "Geri dönelim." demiş Hazreti Ömer Efendimiz. Arkadaşlarından biri, "Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun?" diye itiraz etmiş. Hazreti Ömer (Radyallahu anh) "Evet!" demiş. "Allah'ın kaderinden yine Allah'ın kaderine kaçıyorum." Birlikte geri dönüp hastalanmaktan kurtulmuşlar. Yani Allah, sonucu onların seçimine göre yaratmış.

İyi ve kötü her şey var dünyada, diyor babam. Allah Kur'ân'da açıklamış hepsinin sonucunu. Sonra da istediğimizi seçmede özgür bırakmış bizi. Ahirette iyiliği seçene ödül, kötülüğü seçene ceza verecek.

Sonunda çiftliğe döndük. Anneanneme ve dedeme yeni amcamı anlatmak için sabırsızlanıyordum ki bir sürprizle karşılaştım. Civcivler yumurtadan çıkmış. Annelerinin peşinde dolaşmaya başlamışlar bile. "Ne çabuk!" dedim şaşkınlıkla. Sonra, aklıma ördek yavrusu geldi. Civcivlerin arasında yoktu. Aradım. Bir su birikintisi bulmuş, yüzüyordu. İyice arttı şaşkınlığım...

Hayvanlar bize benzemiyor. Dünyaya gelir gelmez her şeyi yapabiliyorlar. Bu da onların kader programı. Hâlbuki biz sonradan öğrenip her şeyi, geliştirebiliyoruz. Her canlı bir görevle gelmiş bu dünyaya.

Çok şey öğrendim çiftlikte. Her şeyden önemlisi Allah'ı, melekleri, kutsal kitapları, peygamberleri tanıdım. Ahiret gününü, kaderi öğrendim. Hem de yaşayarak öğrendim bunları. İnancım arttı. İçimi tatlı bir huzur kapladı...

Ey bize bu nimetleri veren Rabbimiz!
Burada tattırdığın leziz nimetlerini cenette de yedir.
Bize merhamet et, bizi doğru yola ilet.
Verdiğin nimetlere şükürler olsun. Âmin.

İNSAN

Bende ne çok "şey" varmış!
Say say saymakla bitmez...
"Vücut", bir fabrikaymış!
Hep üretir, eksiltmez!

Göz Rabbimden hediye!
Görmek büyülü sanat!
Bir ufacık çizgiye,
Nasıl sığmış kâinat?

Dudak, damak, dil ve diş,
"Ağız" denilen evde;
Görürler bin türlü iş,
Hepsi her an görevde!

Kulak nasıl yakalar,
Ses denilen esrarı?
Burunda çok hikmet var...
Nasıl çözsem saçları?

İç organlar harika!
Ne muntazam diziliş...
Zirvede düzgün "kafa"
Ayaklardan gidiş geliş.

Susama, tokluk, açlık;
İşin diğer yanları.
Olmasa ne yapardık,
Boşaltım organları?

Ya his denilen hâller?
Yer bulmuş binlercesi...
Böyle nereden gelirler?
Kaynakları neresi?

Nizamettin Aksu
(Çocukluk Serencamı)

BİLİMDEN DAMLALAR

GÖZ

Göz, ruhumuzun dünyaya açılan penceresi gibidir. Gözle çevremizi görür; ışığı, renkleri ve cisimleri algılarız. Böylece çevremizi tanır, zararlı şeylerden kaçınır, faydalı olanlara yöneliriz.

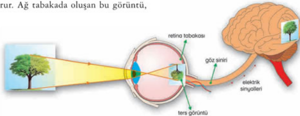
Gözlerinizi kapatıp evin içinde bir süre yürümeye çalışın. Bu basit deney bile gözlerin hayatımız için ne kadar önemli olduğunu göstermeye yeter.

Gözlerimiz çok hassas olduğu için, başımızda çok iyi korunan bir bölgeye yerleştirilmiştir.

Gözün yaklaşık 2.5 cm çapında küresel bir yapısı vardır. Gözün içinde bulunan **göz merceği**, cisimlerden gelen ışınları kırar ve **ağ tabaka** üzerinde ters bir görüntü oluşturur. Ağ tabakada oluşan bu görüntü, gözün arkasından çıkan sinirler tarafından beyne iletilir. Kalınlığı yaklaşık 3-4 milimetre kadar olan göz siniri içinde bir milyon civarında sinir lifi bulunur. Bu kadar küçük bir alanda, bu kadar çok sinir lifindeki mesajların birbirine karışmaması için sinir liflerinin üzeri özel bir tabaka ile kaplanmıştır.

Her iki gözden çıkan sinirler, cisimlerin görüntülerini beyindeki görme merkezine taşır. Beynin arka kısmında cisimlerin düz ve üç boyutlu görüntüsü oluşur. Eğer tek gözle bir yere bakarsak beynimizde üç boyutlu görüntü oluşmaz.

Gözlerimizi açtığımız andan itibaren **ışık, göz ve beyin** arasında mükemmel bir işbirliği başlar. Gözün ışığı algılayabilecek yapıda olması, görüntünün beyne elektrik sinyalleri ile iletilmesi, ardından beyinde görüntü oluşması gibi işlerin birbirine karıştırılmadan kısa sürede yapıldığını görüyoruz. Bu mükemmel işler, her şeyi gören, her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten Rabbimizi açıkça göstermiyor mu?

ALLAH'IN SEVGİSİNİ KAZANMAK

Osmanlı Ordusu Mısır Seferi için 5 Haziran 1516'da dua ve tekbirlerle Üsküdar'a geçer. Gebze'de mola verilir ve asker çadır kurar. Çadır kurulan yerin etrafında elma bahçeleri ve üzüm bağları bulunmaktadır. Yavuz Sultan Selim'i bir endişe sarar ve Yeniçeri Ağasını çağırarak emreder:

– Askerlerin heybeleri tek tek aransın. Heybesinde elma veya üzüm bulunan askerler bize getirilsin!

Bütün askerlerin heybeleri aranır. Fakat hiçbir askerin heybesinde elma ve üzüme rastlanmaz.

Yavuz Sultan Selim, rahat bir nefes alır ve ellerini açarak:

– Allah'ım sana sonsuz şükürler olsun. Bana haram yemeyen bir ordu nasip ettin. Eğer ordumun içinde tek bir asker izinsiz bir elma koparmış olsaydı, bu seferden vazgeçerdim. Çünkü haram yiyen ordu ile sefere çıkılmaz.

İki sene iki ay süren Mısır Seferi'nin ardından Yavuz Sultan Selim, ordusu ile İstanbul'a döner. Beraberinde el ve göğüs hizasında tazimle taşınan sandıkların içinde Sevgili Peygamberimize (Sallallahu aleyhi vesellem.) ait eşyalar ve kutsal emanetler bulunmaktadır.

Aylarca süren yol boyunca kırk hafız, gece gündüz kutsal emanetlere saygı için Kur'ân okur. Kur'ân okuyanların kırkıncısı da bizzat Yavuz Sultan Selim'dir.

Kutsal emanetlerle dönen büyük cihangir Yavuz Sultan Selim'i ve orduyu karşılamak için, İstanbul'da tören hazırlıkları yapılmaktadır.

Hayatı boyunca sadeliği ve mütevaziliği benimsemiş, gösteriş ve süsten kaçınmış olan Yavuz, İstanbul'da bekleşen kalabalığı öğrenince sıkılır ve rahatsız olur.

"Biz bunca sıkıntıyı alkış uğruna çekmedik, niyetimiz Allah'ın rızasıdır." der.

Gösteriş ve alâyişe iltifat etmeyen Mısır'ın fatihi koca sultan, gece vakti halka görünmeden sessizce Topkapı Sarayı'na girer.

BULMACA

1. Allah'ın yarattığı, sanatıyla süslediği, kanatları rengârenk ve desenli sevimli bir böcek
2. Allah'ın varlığına ve birliğine, Allah'ın meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe kadere ve diğer iman hakikatlarına iman ettiğimizi belirten sözlerin bütünü

3. Olmuş ve olacak her şeyi önceden bilip takdir eden, yaratan ve yöneten sonsuz kudret sahibi Rabbimiz...
4. Allah'ın isimlerinden biri ("her şeye gücü yeten" anlamındadır.)
5. Allah'ın verdiği nimetlere karşılık teşekkür etmek
6. Allah'ın izin vermediği, helâl olmayan
7. İnsanlara bir şeyler vermeyi seven, fakirin yardımına koşan, Allah yolunda parasını, malını, mülkünü harcayan kişinin özelliği (Allah'ın sevdiği bir davranış)
8. Allah'ın verdiği nimetlerden memnuniyetimizi dile getirme sözü (Allah'a hamd olsun, Allah'a övgüler olsun anlamında)
9. Namaz kılarken yöneldiğimiz en büyük mescid (Kıblemiz)
10. Peygamber Efendimiz ile arkadaşı Ebubekir Efendimizin hicret (Mekke'den Medine'ye göç) sırasında müşriklerden korunmak için bir süre saklandıkları mağara
11. Okumakla, araştırmakla elde edilir.
12. Tıpkı beynimiz gibi yüklenen bilgileri saklama, istendiğinde sunma özelliğine sahip bir araç
13. İnsanoğlunun kuşları örnek alarak yaptığı ulaşım aracı
14. Bir kardeşine, fakirlere, yoksullara parasını ya da malını vermekten çekinme durumu (Allah'ın sevmediği bir davranış)
15. Hayırlı olmayan, iyilik getirmeyen, kötü anlamlarında bir kelime
16. Çalışmamak ve çalışmayı sevmemek anlamına gelen, Allah'ın sevmediği bir davranış
17. Daha çok güllerin açtığı mevsimde öten bir kuş
18. Olmuş ve olacak her şeyin, sonsuz bilgi ve kudret sahibi Yüce Allah tarafından önceden bilinip takdir edilmesi
19. Allah'ın takdir ettiği şeylerin gerçekleşmesi
20. Allah'ın "her şeyi bilen" anlamındaki ismi
21. "Allah'ı bilmeyen", "bilgisiz kişi" anlamında da kullanılan kelime
22. Başa gelen sıkıntılara, karşılaşılan güçlüklere, zorluklara katlanma, dayanma
23. Peygamberimize, peygamberlikten önce güvenilir anlamında verilen bir unvan
24. İyi olan, iyilik getiren; şerli olmayan
25. Yüce Rabbimizin değişik renk ve kokularla donatarak yarattığı güzel bir bitki
26. Yanımızda bulunmayan birinin arkasından, onun hoşlanmayacağı şekilde konuşmak
27. Sevgili Peygamberimizin güzel isimlerinden biri (Allah'a bol bol hamdeden anlamına gelen ismi)

BULMACA

ŞİFRE

PEŞİN HÜKÜM

Ders Fen Bilgisi idi, ünitemizin adı da "Dünyamız ve Gökyüzü". O gün, "Dünya'nın Şekli" konusu işlenecekti sınıfta. Öğrenciler her zaman şakalarıyla dersi renklendiren Fen Bilgisi öğretmenini heyecanla bekliyorlardı.

…

Her zaman derse araç ve gereçleriyle gelen öğretmen, yine öyle yaptı. Elinde bir yerküre modeli ile sınıfa girdi ve hemen alelacele anlatmaya başladı:

– Çocuklar, dedi. Biliyorsunuz eskiden insanlar dünyamızın düz bir tepsi gibi olduğunu sanıyorlardı. Oysa dünyamız bir futbol topu gibi ya da şu gördüğünüz yerküre modeli gibi küre şeklindedir. Aslında bunu hepiniz biliyorsunuz değil mi?

"Evet hocam, biliyoruz. Tabi ki dünyamız yuvarlaktır, alt ve üst kısımlarından basık bir küreye benzer..." gibi cevaplar alacağını umuyordu öğretmen. Fakat hiç de öyle olmadı. Çocuklar sanki ağız birliği yapmışçasına hep birlikte cevapladılar:

– Olur mu hocam?

– Bize şaka yapıyorsunuz herhâlde?

– Koskoca dünyanın üstünde gezip dolaşıyoruz hocam. O kadar büyük düzlükler, geniş ovalar var. Dağlar var, denizler var, akarsular var. Hiç dünya yuvarlak olur mu hocam?

Fen Bilgisi öğretmeni bu ilginç cevaplara hiç aldırmadan :

– Bakın çocuklar, bunu size kolayca ispatlayabilirim. Bir kere deniz kıyısında durup ufuk çizgisini seyrederken, uzaktan gelen bir geminin önce direği görünür, sonra gövdesi. Ayrıca kıyıdan uzaklaşan geminin, alt kısımlarından başlayıp, önce gövdesi gözden kaybolur, sonra da üst kısımları, direği vs. Hem üstelik gökyüzüyle yeryüzünün birleşik gibi göründüğü ufuk çizgisi de buna delildir. Yani sizin anlayacağınız dünyamız yuvarlak işte, dedi.

– Olur mu hocam, rica ederiz yani, demeye başladı çocuklar yine.

– Hocam, koskoca dünya top gibi yuvarlak olur mu? Hem öyle olsa üzerinde nasıl böyle yürüyebiliriz?

– Peki bu kadar düzlükler ne hocam, onlara ne diyeceksiniz?

– Çok geniş düzlükler var hocam, hem de yüzlerce kilometrekarelik...

Fen Bilgisi öğretmeni, hiç oralı olmadan yine anlatmaya devam etti:

– Size bir delil daha söyleyeceğim. Ay tutulmasını biliyorsunuz. Daha geçen hafta ülkemizden de gözlendi ya? İşte ay tutulmasında dünyamızın gölgesi ayın üzerine düşüyor ve dikkat ederseniz buradan da dünyanın yuvarlak olduğunu anlayabilirsiniz. Hatta bir ispatı da şu ki meselâ ekvator çizgisi üzerinde sürekli aynı yöne gitseniz, tekrar başladığınız yere gelirsiniz. Yıllar önce bulunduğu noktadan hep aynı yöne gidenlerin başladığı noktaya tekrar geldiği anlatılıyor kitaplarda. Demek dünya yuvarlak, değil mi?

Çocuklar kafalarına koymuşlardı bir kere, hoca ne anlatırsa anlatsın önce "dünyanın dümdüz olduğuna" kesin gözüyle bakıp, öylesine dinliyorlardı öğretmenlerini. Böyle peşin hükümlü olunca da cevaplar yine birbirine benziyordu:

– Hayır hocam, olur mu öyle şey? Bugün de çok şakacısınız hocam.

– Hiç dünyamız yuvarlak bir top gibi olur mu hocam?

– ...

Bu ve benzeri cevapların sayısı artınca, Fen Bilgisi öğretmenimiz düşüncelerini şöyle açıkladı:

– Vallahi çocuklar, doğrusunu söylemek gerekirse ben de şüpheleniyorum bundan; acaba düz mü yoksa gerçekten yuvarlak mı, diye. Fakat ne yapayım, kitaba bakıyorum, orada öyle yazıyor, ben ne yapayım?

Başkalarına anlattığımız gerçeklerin anlaşılıp kabul edilebilmesi için, önce kendimiz tam olarak inanmalıyız. Bir konu üzerinde içimizde tereddütler varken, başkalarını bu konuda ikna edemeyiz. Ayrıca bir konuda baştan peşin hükümlü olunca, insanın gerçekleri görmesi de oldukça zorlaşıyor, hatta imkânsız hâle geliyor.

İnsan bir yolcudur...
Çocukluktan gençliğe,
gençlikten ihtiyarlığa, ihtiyarlıktan kabre,
kabirden sonra
"hayatın hesabını vermek üzere"
haşre, oradan da sonsuza kadar
yolculuğu devam eder.

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Bahar mevsiminde birkaç gün içinde kuru ağaç dallarının çiçeklenmesi, toprağın yeşillenmesi, papatya ve menekşelerin açması ile hayat âdeta yeniden canlanır.

Tohumlar, çekirdekler ve kökler birdenbire hayata uyanır.

Belli bir kuluçka döneminin ardından, yumurtalardan civcivler çıkar.

Baharda sinek ve kelebek gibi milyonlarca böcek varlık sahnesine çıkarılır.

Bütün bu varlıkların hayata kavuşması kendi kendine olamayacağına göre, bunlara hayat veren birisi vardır. O da daima diri olan, yarattıklarını her an görüp gözeten, kudreti ve merhameti sonsuz Yüce Allah'tır.

Düşünelim, Yazalım...

Konu: ALLAH SEVGİSİ

Bizi yaratan, saymakla bitiremeyeceğimiz nimetleri ikram eden Allah'tır.
Allah'a olan sevgimizi ve O'na nasıl teşekkür edeceğimizi bir şiirle ya da kısa bir yazıyla anlatabilirsiniz.

Konu: PEYGAMBER SEVGİSİ

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed
Aleyhisselâma olan duygularınızı
"bir şiirle" anlatmaya ne dersiniz?

Bulmacaların Şifresini Nasıl Bulacağız?

* Önce bulmacayı çözelim.

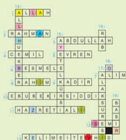
* Bulmacanın içindeki yuvarlak ve renkli kutucuklara hangi harflerin geldiğine dikkat edelim.

* Meselâ bulmacada mavi renkli yuvarlağa hangi harf gelmişse, şifre kısmındaki mavi kutucuğa da aynı harfi yazmalısınız.
  Sarı kutucuğa A harfi gelmişse bütün sarı kutucuklara A harfini yerleştirebilirsiniz.

* Kısacası aynı renkler aynı harfleri gösteriyor.

Bulmaca Çözümleri

1. Bölüm, Allah'ımı Seviyorum Bulmaca Çözümü

ŞİFRE ALLAH BİZİ SEVİYOR

2. Bölüm, Meleklere İnanıyorum Bulmaca Çözümü

ŞİFRE ALLAHI ÇOK SEVİYORUZ

3. Bölüm, Kitaplara İnanıyorum Bulmaca Çözümü

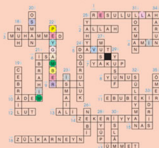
ŞİFRE

EN BÜYÜK

MUCİZE

KURANDIR

4. Bölüm,Peygamberlere İnanıyorum Bulmaca Çözümü

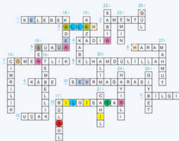
ŞİFRE SEVGİLİ PEYGAMBERİM

5. Bölüm,Ahirete İnanıyorum Bulmaca Çözümü

ŞİFRE GÜZEL DİNİMİZ İSLAM

6. Bölüm, Kadere İnanıyorum Bulmaca Çözümü

ŞİFRE ALLAH HER ŞEYİ GÖRÜR VE BİLİR